

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, VELJAČA 2012. ■ GODIŠTE VI ■ BROJ 31 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

EVANGELIZACIJSKA KORIZMA 2012.

4

DOGAĐAJNICA

Proslavljen blagdan bl. Alojzija
Stepinca, drugog zaštitnika
Požeške biskupije

Gospa Lurdska u Požegi

Blagoslovljena bolnička
kapela u Specijalnoj bolnici
u Lipiku

Središnje biskupijsko
ekumensko slavlje u Pakracu

Susret profesora i djelatnika
katoličkih škola

Susret članova župnih
pastoralnih vijeća u
Pakracu i Novoj Gradiški

15

ŽIVOT MLADIH

Biskupijski križni put mladih
17. i 18. ožujka

16

GOSPODARSTVO

Zdravko Jelčić: U životu i radu
uzor mi je sv. Benedikt
i njegov moto »Moli i radi«

19

OBITELJ

Nedjeljna sveta misa
ljudima bi trebala biti nešto
bez čega ne mogu

21

KULTURA

Predstavljen prvi nosač zvuka
požeškog orguljaša Alena
Kopunovića Legetina

22

ŽUPNI SLIKOPIS

Već pet stoljeća traju
hodočašća na Malu Gospu
u Kutjevo

NE ŽIVI ČOVJEK SAMO O KRUHU,
NEGO O SVAKOJ RIJEČI
ŠTO IZLAZI IZ BOŽJIH USTA.

(MT 4, 4)

Da zasja život i neraspadljivost po evanđelju

(2 Tim 1,10)

*Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
bogoslovi, sjemeništari i vjeroučitelji,
dragi vjernici.*

Započinje korizma koju smo u Požeškoj biskupiji, o 15-oj obljetnici njezina utemeljenja, nazvali evangelizacijskom. Grčka riječ *euangelion*, na hrvatskome jeziku znači *radosna vijest*. Evangelizacijska korizma zajedničko je nastojanje oko oslobađanja od svojevrsne zarobljenosti svakodnevnim crnim vijestima i usmjeravanje naše pozornosti događaju, koji je od davnine nazvan radosnom viješću, kako bismo se u njega uključili, popravili kakvoću vlastita života i pripravili za vazmene blagdanе. *Da zasja život i neraspadljivost po evanđelju!* (2 Tim 1,10).

Čovječanstvo postiže sve veće mogućnosti u mijenjanju materijalne stvarnosti koja nas okružuje, no, ni znanost ni brzi razvoj elektronike i digitalne tehnike ne pomaže nam u pronalaženju odgovora na temeljna ljudska pitanja o našoj konačnoj sudbini i smislu. Čovjekova smrt u ovome svijetu ostaje žalosna vijest. Gdje je onda moguće pronaći radosnu vijest?

1 Tužne vijesti naše svakodnevice

Polazište nam je i ovom prigodom izazovna činjenica koju otkrivamo u svakome od nas. Pojavili smo se u svijetu bez vlastite odluke, život nam je darovan. Ispunjeni smo čežnjom za drugačijim čovjekom nego li je ovaj kojega ostvarujemo, te se zbog toga trajno, na različite načine, pokatkad i očajno, borimo da ga dosegnemo. No, okružuje nas zlo, patnja i bolest koju ne možemo izbjeći, a na kraju nas čeka smrt. Iskustvo nam govori da se samo ljubavlju možemo izdignuti iznad toga svijeta, ali mi to vrlo ograničeno uspijevamo ostvarivati, tek u ulomcima. Istina, čovječanstvo postiže sve veće mogućnosti u mijenjanju materijalne stvarnosti koja nas okružuje, no, ni znanost ni brzi razvoj elektronike i digitalne tehnike ne pomaže nam u pronalaženju odgovora na temeljna ljudska pitanja o našoj konačnoj sudbini i smislu. Čovjekova smrt u ovome svijetu ostaje žalosna vijest. Gdje je onda moguće pronaći radosnu vijest?

2 Isus Krist – radosna vijest

To je Isus Krist, Božji Sin koji je prihvatio ljudsko postojanje kako bi na sebe preuzeo našu prolaznost, bolest, patnju i smrt, kako bi nas izliječio snagom posvemašnje ljubavi na križu jačom od smrti i kako bi nam darovao puninu života. To Božje djelo – radosna je vijest, evanđelje (*euangelion*) za svakoga čovjeka! No, ostaje pritom uvijek dramatično pita-

nje: hoću li ja osobno postati dionikom tih Božjih mogućnosti? Odgovor je: sve ovisi o mojemu slobodnom izboru i opredjeljenju.

3 Evanđelje u osobnom i obiteljskom životu

U evanđelju prve korizmene nedjelje Isus nas uvjerava: »Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta« (Mt 4,4). Nahranimo se njome! Pozivam vas stoga, braćo i sestre, da se pridružite našem zajedničkom nastojanju u Požeškoj biskupiji i tijekom korizme svaku večer zakratko isključite televizor, mobitel i telefon u vrijeme koje odgovara vama i članovima vaše obitelji. Zaustavite se u tišini i saberite pred Bogom, otvorite se Isusovu govoru i djelovanju njegova Duha. Učinite potom još tri koraka. Prvi je – uzmite u ruke svešćić *Evanđelje po Marku* koji smo vam dostavili u vaš dom i pozorno svaki dan pet minuta čitajte dio po dio te tako uđite u stvarnost *Evanđelja Isusa Krista Sina Božjega* (Mk 1,1). U drugome koraku od desetak minuta razmišljajte o onome što ste pročitali, promatrajte u mislima pejzaž, naselja, ljude, razmišljajte o Isusovim riječima i dopustite da vas one iznutra zahvate, odlučite poslušati njegov poziv upućen vama, kako biste se promijenili u skladu s njegovim riječima, kako biste se ponašali po njegovim mjerilima i usvojili njegove kriterije. Treći je korak sabrana molitva koju nije lako ostvariti jer ju ometaju grijeh, đavao i drugo što nas

To je Isus Krist, Božji Sin koji je prihvatio ljudsko postojanje kako bi na sebe preuzeo našu prolaznost, bolest, patnju i smrt, kako bi nas izliječio snagom posvemašnje ljubavi na križu jačom od smrti i kako bi nam darovao puninu života. To Božje djelo – radosna je vijest, evanđelje (euangelion) za svakoga čovjeka! No, ostaje pritom uvijek dramatično pitanje: hoću li ja osobno postati dionikom tih Božjih mogućnosti? Odgovor je: sve ovisi o momu slobodnom izboru i opredjeljenju.

rastresa i čini površnim. U evanđeoskom ulomku prve korizmene nedjelje čitamo o đavolskim zamkama postavljenima Isusu upravo u trenutku pustinjske sabranosti, razmišljanja o Očevu naumu i opredjeljenju za njega. Sabranom molitvom otvorimo dubinu vlastita bića djelovanju Isusova Duha, kako bi on pobijedio Zloga. Ustrajnim uvježbavanjem svoje sabranosti pronaći ćemo način kako doći u središte vlastita bića i iskusiti Božju prisutnost. Posvijestiti trebamo svaku riječ – i Isusovu, i svoju – te se truditi ostati u Božjoj prisutnosti. On nas ne gleda kao grješnika, nego kao svoje dijete. Obraćajmo mu se kao Ocu, jer smo njegovi *izabranici, sveti i ljubljani* (Kol 3,12). Na kraju pronađite jednu rečenicu iz pročitanoga evanđelja koju ćete ponavljati tijekom cijeloga dana. Ona će vam pomoći da ostanete povezani s Isusom i svoje djelovanje usklađujete s njegovom riječju. Vježbu možete završiti molitvom koja je otisnuta u svešćiću Evanđelja. Ukoliko ustrajete, ubrzo ćete zapaziti kako se mijenjate, kako ste ispunjeni Božjim svjetlom i mirom, kako postajete duhovno snažniji. Ovaj prijedlog utemeljen je na tisućljetnom iskustvu Crkve u *Lectio divina*, koju Požeška biskupija promiče i na svojoj web-stranici, prvenstveno za liturgijske čitače.

4 Evangelizacijska kateheza u župnoj zajednici

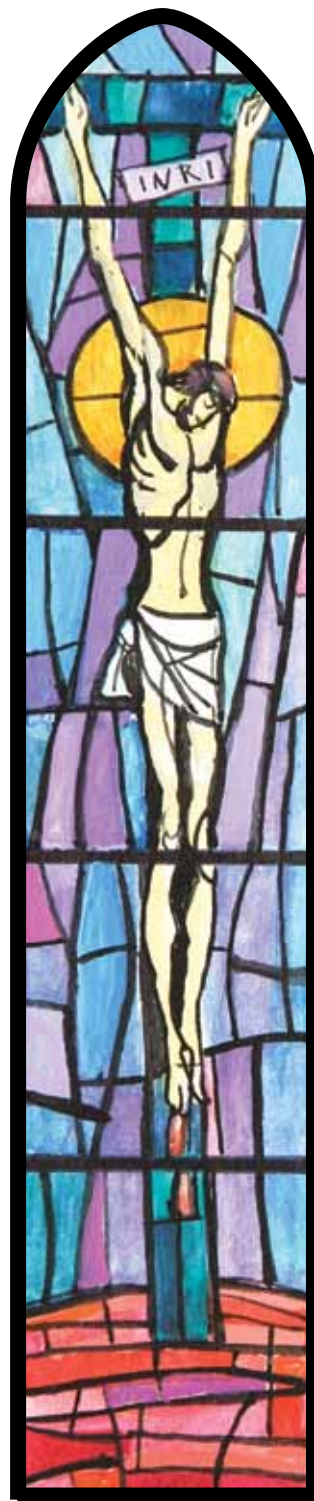
Pozivam vas, braćo i sestre, da to obiteljsko nastojanje povežete s drugim vjernicima u Vašoj župi te svake korizmene nedjelje sudjelujete na euharistijskom slavlju, a petkom na pobožnosti Križnoga puta i na posebnim evangelizacijskim katehezama koje predvode vaši svećenici, vjeroučitelji i članovi župnih pastoralnih vijeća. Svom iskrenošću istražujte Božju istinu o svijetu i čovjeku, sadašnjosti i vječnosti, odlučno se opredijelite za ono što vam donosi smisao i što vas uključuje u Isusov svijet pobjede nad zlom i smrću. *Budite vršitelji riječi, a ne samo slušatelji* (Jak 1,22). Radosno prihvatite ono što će vam biti

predloženo da djelatno činite tijekom korizmenoga tjedna, a petkom se uzdržite od jela i darujte svoj novčani prilog koji će se u crkvi skupljati za siromašne. U molitvi se spomenite naših obitelji i mladih, starijih i bolesnih, posjetite ih, saslušajte i utješite, te ih tako uključite u veliko duhovno zajedništvo Isusove Crkve. Osobito je važno da kandidati za prvu pričest i krizmu te njihovi roditelji, tijekom korizme sudjeluju u za njih priređenim evangelizacijskim programima, kako bi nakon Uskrsa što spremniji pristupili svetim sakramentima. Preporučam ih u vaše molitve. Stavljam vam na srce i molitvu, i žrtvu za duhovna zvanja te poticanje mladih kako bi slobodno i odvažno prihvatili Isusov poziv da ga slijede izbliza. Tijekom korizme, u tome će u svakoj našoj župi prednjačiti članovi Djela za duhovna zvanja. Na taj će te način još cjelovitije živjeti iskustvo Isusa Krista u njegovoj Crkvi, postati dionicima radosne vijesti, evanđelja, te se pripraviti za sveto trodnevlje Isusove muke, smrti i uskrsnuća! Po vama će se mijenjati vaša obitelj, župa, biskupija i društvo u kojem se krećete, ostvarit će se bolja Hrvatska. Ne propustite ovu priliku!

Neka Božji blagoslov i zagovor Isusove Majke, vjerne slušateljice i vršiteljice Božje riječi, prati sve koji željni Boga žele ove korizme dublje prijateljevati s Isusom Kristom i njegovom radosnom viješću. Sve vas od srca i s poštovanjem pozdravljam.

Požega,
spomendan bl. Alojzija Stepinca,
10. veljače 2012.

✠ Antun Škvorčević
požeški biskup

Pozivam vas, braćo i sestre, da se pridružite našem zajedničkom nastojanju u Požeškoj biskupiji i tijekom korizme svaku večer zakratko isključite televizor, mobitel i telefon u vrijeme koje odgovara vama i članovima vaše obitelji. Zaustavite se u tišini i saberite pred Bogom, otvorite se Isusovu govoru i djelovanju njegova Duha.

Evangelizacijska korizma 2012. u Požeškoj biskupiji

Za obnovu vjere i iskustva Isusa Krista

Izbor novih članova župnih pastoralnih vijeća i 15. obljetnica utemeljenja Požeške biskupije potiču nas da se snažnije uključimo u nova evangelizacijska nastojanja opće Crkve te u svim župama naše mjesne Crkve organiziramo „Evangelizacijsku korizmu 2012.“ Ona će se odvijati po jednostavnom pastoralnom programu koji uključuje svećenike, vjeroučitelje, članove župnih pastoralnih vijeća te sve druge vjernike, a koji je izrađen na temelju iskustava evangelizacijskih seminara dr. Tomislava Ivančića. Program se sastoji u sljedećem:

1 *Svakoj katoličkoj obitelji* u župi koja o Božiću prima blagoslov kuće župnici će dostaviti tekst Evanđelja po Marku kako bi ga njezini članovi dnevno zajednički čitali, razgovarali o životnim pitanjima koja Isus postavlja i nakon toga molili. U tom će prednjačiti obitelji članova župnih pastoralnih vijeća čije je iskustvo od velike važnosti za njihovo poslanje. Župni uredi primit će na vrijeme potreban broj radnih tekstova Evanđelja po Marku.

2 *Svećenici i vjeroučitelji* pozvani su svaki dan barem pola sata razmatrati kateheze predložene u ovom Programu te nedjeljna korizmena čitanja, kako bi ih mogli uvjerljivo i uvjereno posredovati vjernicima na katehezama petkom.

3 U svakoj župi održavat će se petkom *pobožnost Križnog puta* odvojenog od svete mise, a nakon toga svećenici i vjeroučitelji će najprije izmoliti *Evangelizacijsku molitvu*, potom vjernicima protumačiti evangelizacijski program te im postaviti predložena pitanja kako bi probudili kod njih zanimanje i omogućili razumijevanje kateheze koja slijedi. Zatim će svećenik ili vjeroučitelj *održati kateheze* predložene u ovom Programu, omogućiti vrijeme molitve i šutnje, kako bi kateheze zahvatile um i srce i tako se ucijepile u život vjernika. Na kraju susreta petkom prikladno je sudionicima kateheza zadati neke vrste *domaće zadaće* da je načine usmeno ili pismeno tijekom tjedna, odnosno da nešto konkretno učine. Toga dana kao i ranijih godina u svakoj župi prikupljat će se milodari za siromašne koje će župnik donijeti na misu posvete

ulja u požešku katedralu na Veliki četvrtak i prinijeti za prikaz darova.

4 *Svake korizmene nedjelje na početku euharistijskog slavlja* prije pokajničkog čina svećenik ili vjeroučitelj će postaviti vjernicima pitanja koja su navedena u ovom Programu, a nedjeljna biblijska čitanja (B) i kateheze petkom svećenik će nastojati povezati u homiliji prema prijedlogu također donesenom u ovom Programu.

5 *Petkom nakon kateheze* kao i nedjeljom u euharistijskom slavlju nakon svete pričesti vjeroučitelj ili jedan od članova župnog pastoralnog vijeća pročitat će neka *iskustva kao svjedočenja* za ono što se traži u katehezi.

6 Pitanja, kateheze, svjedočenja, vježbe, meditacija i molitve kao i prijedlozi za domaće zadaće nalaze se u knjizi T. Ivančić, *Susret sa živim Bogom*, KS 2011. čiji će primjerak Kršćanska sadašnjost dostaviti svakoj župi. Nešto od toga sadržaja preneseno je u ovaj Program, dok se kateheze nalaze u spomenutoj knjizi i treba ih kako za jutarnje razmatranje svećenika i vjeroučitelja tako i za održavanje kateheze odande uzeti i ispričati vjernicima ili pročitati

ono najvažnije. Ta knjiga bit će korisna i za nedjeljne homilije.

Budući da je korizma vrijeme neposredne pripreme krizmanika i prvopričesnika za primanje svetih sakramenata nakon Uskrsa, svaki će župnik i vjeroučitelj na temelju predloženih kateheza izraditi program prilagođen za njih i njihove roditelje kako bi se čvrsto opredijelili za Isusa Krista i život po vjeri u Crkvi i društvu.

U Programu je predložen nacrt održavanja korizmenog projekta evangelizacije u konkretnom obliku kojeg je moguće ostvariti u svakoj župi. Za provođenje programa potrebno je imati stalno uz sebe Novi zavjet, Nedjeljna korizmena čitanja godine B, knjigu *Susret sa živim Bogom* i sam tiskani Program.

Neka Gospodin pomogne da naše korizmeno nastojanje oko evangelizacije pridonese obnovi i produbljivanju vjere te susretu s Isusom Kristom, Spasiteljem svijeta i prijateljem svakog čovjeka.

Požega, spomendan bl. Alojzija Stepinca, 10. veljače 2012.

✠ Antun Škvorčević
požeški biskup

EVANGELIZACIJSKA MOLITVA

Gospodine Isuse!

Čudesno je što si u našem prolaznom i smrtnom svijetu ljubavlju svojom na križu, uspostavio pobjedu života.

Ti si Krist, Sin Boga živoga, isti jučer, danas i uvijek!

Još je čudesnije što si po sakramentu svetoga krštenja i mene uključio u to djelo svoje ljubavi,

uveo me u zajedništvo Crkve, svoga mističnoga Tijela, te me u presvetoj euharistiji preobražavaš za život vječni.

Hvala ti što mi po Crkvi trajno svjedočiš koliko me voliš!

Molim te, daj mi da ti iskreno i potpuno vjerujem, da nađem vremena za tebe, te da svojim svakodnevnim nastojanjem oko slušanja i vršenja tvoje riječi, po molitvi i euharistiji, odgovorim na tvoju ljubav i posvema budem tvoj.

Pomozi mi da iskusim veličinu, ljepotu i smisao čovjeka kojega samo ti snagom svojega Duha možeš u meni ostvariti, kako bih u obitelji i župi, biskupiji i društvu svjedočio ljubav i nadu.

Neka me na tome putu prati i pomaže tvoja i moja Majka Marija.

Usliši me, Gospodine Isuse, koji besmrtno živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen.

SLAVLJE BL. ALOJZIJA STEPINCA, DRUGOGA ZAŠTITNIKA POŽEŠKE BISKUPIJE

Izazov Stepinčeva blaženstva

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U crkvi sv. Lovre na blagdan bl. Alojzija Stepinca, drugog zaštitnika Požeške biskupije svečano euharistijsko slavlje predvodio je dr. Tomo Vukšić, vojni biskup u Bosni i Hercegovini. S njime su koncelebrirali domaći biskup dr. Antun Škvorčević, kanonici Stolnog kaptola, požeški i drugi svećenici.

U uvodu slavlja biskup Škvorčević je podsjetio kako je prije 52 godine preminuo je zagrebački nadbiskup kardinal Alojzije Stepinac, osuđenik namještenog komunističkog suda i zatočenik u rodnom Krašiću. „Uzdigao ga je na čast blaženih utemeljitelj Požeške biskupije bl. Ivan Pavao II. u Mariji Bistrici 1998. godine, posvjedočivši pred cijelim svijetom istinu o nepravdi koju mu je nanio totalitarni komunistički sustav, o njegovoj nedužnosti i žrtvi, vjernosti Bogu i čovjeku. Okupili smo su u drevnoj požeškoj crkvi sv. Lovre oko oltara u kojem počiva dio njegovih zemnih ostataka da bismo mu kao drugom zaštitniku ove crkve i naše biskupije iskazali vjerničku odanost i zahvalnost“, istaknuo je biskup Škvorčević.

Istinsko dobro

U pozdravu biskupu Vukšiću biskup Škvorčević je istaknuo kako je znakovit njegov dolazak u Požegu. „Povezujete dvije obale Save, vjernike jedne Isusove Crkve, pripadnike istoga hrvatskoga roda u dvije države, sjedinjujete nas sa stradanjima, žrtvama i progonima kojih smo bili dionici i u novije doba, oživljujete velikane koji su nas časno vodili Božjim putom, od bl. Alojzija Stepinca zagrebačkog i Sluge Božjeg Josipa Stadlera sarajevskog, do nadbiskupa Petra Čule mostarskog i kardinala Franje Kuharića zagrebačkog. Hvala Vam što ste se odazvali zajedno s nama u Požegi moliti Isusa Krista da nas po zagovoru bl. Alojzija obdari istinskim dobrom, slobodom i dostojanstvom koje nam je danas u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini potrebno a tijekom naše trinaeststoljetne povijesti uvijek darivao uskrslu Gospodin, pobjednik nad smrću. Pomogao nam bl. Alojzije da budemo još snažnije Isusovi, patnici i pobjednici s njime“, poručio je biskup Škvorčević.

Donositi plod

Biskup Vukšić je na početku slavlja pozvao nazočne da uz blagdan bl. Alojzija razmišljaju o kršćanskoj nadi koje on bio svjedok, u situacijama koje nisu bile samo teške nego su izgledale i nemoguće. „On kao svjetionik u mrkloj noći različitih režima i ideologija pokazivao je pravi put i Crkvi i narodu. Na takav način ulijevao je nadu i narodu i ovoj Crkvi da se ne umori i da opstane na putu nasljedovanja Isusa Krista“, istaknuo je biskup Vukšić.

U homiliji biskup je svoje razmišljanje o blaženom Alojziju započeo na temelju navještene Božje riječi, odnosno o pšeničnom zrnu koje mora umrijeti kako bi donijelo ploda. „Ova slika uvelike pomaže shvatiti smisao svih kršćanskih mučenika koji su kao zrno pšenice po vlastitom rođenju Božjom providnošću pali na zemlju kamo su bili posijani, u toj zemlji umrli u vjernosti Bogu i njegovim stvorenjima i upravo zato donijeli obilat rod na način kršćanske vjere. Blaženi Alojzije po svojoj vjernosti i po svom umiranju, po obilatom rodu koji je donio jer je pavši na hrvatsku zemlju u njoj umro za sve nas, prije svega kao primjer za nasljedovanje, za nas koji vjerujemo u Isusa, pretvorio se u učitelja nade. Još i prije nego li je umro bio je ne samo

svjedok nego i učitelj nade. To ga je učinilo u svijesti naših vjernika blaženim i prije nego li je to učinila službena Crkva“, kazao je vojni ordinarij.

Svjedok nade

Dodao je kako je nedvojbeno da je bl. Alojzije u onim teškim vremenima budio nadu, i to zato što je on nju živio kao vjernik, svećenik i biskup. „Njegovo pouzdanje u Gospodina zaista je bilo beskrajno. U moralnoj noći koja je nastala malo nakon njegova imenovanja biskupom u obliku strašne tragedije koja je zahvatila svijet i njegov narod i Crkvu održavala ga je njegova unutrašnja sloboda iz koje je rasla nada koju prenosio na druge. On je znao da Crkva Kristo-

va živi samo u konkretnom narodu i da nema Crkve osim u konkretnom narodu, da nema slobodne Kristove Crkve bez slobodnog naroda, odnosno da nema slobodnog vjernika bez slobodnog čovjeka“, objasnio je biskup Vukšić.

Umrijeti za istinu

Za vrijeme suđenja u sudnici, iako osuđen više nego itko drugi, jedini po svemu slobodan bio je samo Stepinac. Najzarobljeniji bili su upravo oni koji su ga sudili i koji su ga osudili. „Svjedočeci u tom istom procesu o svojoj unutrašnjoj slobodi iz koje je proizlazio njegov stav i njegov govor kazao je: ‘Na sve vaše tužbe koju su ovdje protiv mene iznesene odgovaram da je moja savjest mirna makar se publika tome smijala, sada se ne kanim braniti i ni apelirati protiv osude. Ja sam za svoje uvjerenje sposoban podnijeti ne samo ismijavanje, prezir i

poniženje, nego jer mi je savjest čista i pripravan sam svaki čas i umrijeti. A što se tiče mene i moga suđenja – ja ne trebam vašu milost. Savjest mi je mirna.’ Ove riječi kad god budu prizivane u naše sjećanje, odzvanjat će snažno poput riječi starozavjetnih proroka“, poručio je biskup Vukšić.

Mirna savjest

Koje poruke upućuje Stepinac danas, zapitao je biskup te izdvojio tri najvažnije: „Mirna savjest. U ovoj poplavi isticanja znakovlja nedvojbeno je da je mirna savjest najljepša hrvatska zastava koju se može istaknuti kao najbolju legitimaciju katoličkog vjerovanja. Mirna savjest Stepincu je omogućila da u tamnoj noći bude svjetlo svome narodu i Crkvi. Što je noć bivala tamnija Stepinčeva je zvijezda postala sjajnija. Druga pouka. Stepinac je bio osuđen među ostalima i što se hrabro suprotstavio pokušajima da se u Katoličkoj crkvi među Hrvatima izazove neposluš prema Svetoj Stolic i papi i tako naruši crkveno jedinstvo. On ne samo da nije prihvaćao takve pokušaje već je braneci svetu, apostolsku i Katoličku crkvu da zaista bude

jedno, postao svijetli primjer mučenika i jedinstva Crkve te je kao takav trajan primjer za nasljedovanje. I treća poruka. Stepinac je živio u vrijeme kada su mnogi nevini stradali. Mnogi od njih umrli su na način kršćanskih mučenika, jedan od njih je i sam Stepinac. Među njima, osim Stepinca, bilo je i onih koji zaslužuju čast oltara. Na nama je da ih otkrijemo i Crkvu uvjerimo u njihovu svetost, a Stepinčevo proglašenje blaženim poziv je svima da se tražimo i nađemo svetce našeg naroda“, poručio je biskup Vukšić. Homiliju je završio molitvom bl. Stepincu da svima izmoli milost hrabre nade u vjeru, osjećaj i rad za jedinstvo jedne, svete, katoličke i apostolske Crkve, ljubav prema narodu i njegovoj slobodi, ali i poticajnu milost da započnemo prepoznati i svetce iz vlastite sredine.

Na kraju slavlja požeški je biskup zahvalio biskupu Vukšiću za predvođenje svete mise te pozvao vjernike da iskažu poštovanje blaženiku obilazeći oko oltara u kojem se nalaze moći bl. Alojzija koje svjedoče kako je u njegovu krhkom smrtnom tijelu bio snažan duh. Slijedila je molitva bl. Alojziju za Požešku biskupiju.

Trodnevna duhovna priprava za Stepinčevo u Virovitici

U virovitičkoj župi bl. Alojzija Stepinca u Milanovcu župljani su se za blagdan svoga nebeskog zaštitnika pripremali trodnevnom duhovnom pripravom koja je osim misnog slavlja uključila i euharistijsko klanjanje. Prvu večer misno slavlje je predvodio ovogodišnji mladomisnik Nikola Legac. On je ujedno svjedočio i o svom duhovnom zvanju te iznio svoja razmišljanja o svećeništvu, o važnosti svećenika u društvu, a posebno u župnoj zajednici. Ivica Šoh, ravnatelj Katoličke klasične gimnazije u Virovitici, druge večeri je razmatrao stanje čovjekove bolesti i starost. Povezao je to s mučeništvom bl. Stepinca koji je i u bolesti istrpio svaku kušnju koja je preda nj stavljena. Treću večer fra Marko Malović, virovitički gvardijan, govorio je o važnosti braka i o obiteljskim vrijednostima te važnosti kršćanskoga odgoja djece.

Na sam blagdan središnje slavlje predvodio je Milan Klubučar, župnik u Čaglinu. U homiliji je podsjetio na Stepinčevu odanost Katoličkoj crkvi, na njegovu ustrajnost u muc i progonstvu. Posebno je istaknuo sva ona djela koja je Stepinac kao nadbiskup činio te na kraju zaključio kako je Stepinac bio čovjek ispred svoga vremena koji je na potpun i cjelovit način, sebe posvema dajući, živio svoje kršćanstvo i poslanje koje mu je povjereno. (S. Š.)

U Novoj Gradiški blagoslovljen kip bl. Alojzija Stepinca

Vjernici župe Kraljice sv. Krunice Nova Gradiška pripremali su se devetnicom i trodnevnicom za blagdan suzaštitnika župe bl. Alojzija Stepinca. Pripravu je vodio župnik Jozo Jurić. Na završetku devetnice svetu misu je slavio Dragutin Cerovečki, župnik iz Retkovca. Tom prigodom blagoslovio je i novi kip blaženika koji je izradila Marija Rizvić, a darovala ga je jedna obitelj u znak zahvalnosti. U propovijedi se župnik Cerovečki prisjetio svojih srednjoškolskih i studentskih dana kada je 10. veljače s mnoštvom vjernika hrlio u zagrebačku katedralu, jedino mjesto gdje se tada mogla čuti istina o Stepincu koju je hrabro, godinama iznosio i blagopokojni kardinal Franjo Kuharić. – Tamo smo se hranili, pratili i upijali svaku riječ o Stepincu. Ono što je uvijek krasilo današnjega blaženika bila je istina jer je bio čovjek istine. Ni u jednome trenutku ovozemaljskoga života nije zanijskao istinu, niti Isusa Krista – poručio je Dragutin Cerovečki. (V. Mikić)

PROSLAVA STEPINČEVA U ŽUPNOJ CRKVI U STRAŽEMANU

Više od tri desetljeća imaju lik blaženog kardinala

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

šćanskih mučenika koji su kao zrno pšenice po vlastitom rođenju Božjom providnošću pali na zemlju gdje su bili posijani, u toj zemlji umrli u vjernosti Bogu i njegovim stvorenjima i upravo zato donijeli obilan rod na način kršćanske vjere. Blaženi Alojzije po svojoj vjernosti i po svome umiranju, po obilnom rodu koji je donio jer je pavši na hrvatsku zemlju, u njoj umro za sve nas, prije svega kao primjer za nasljedovanje, za nas koji vjerujemo u Isusa, pretvorio se u učitelja nade. Još i prije nego li je umro nije bio samo svjedok nego i učitelj nade. To ga je učinilo u svijesti naših vjernika blaženim i prije nego li je to učinila službena Crkva“, kazao je vojni ordinarij Vukšić.

U župnoj crkvi u Stražemanu na blagdan bl. Alojzija Stepinca vojni biskup BiH dr. Tomo Vukšić predvodio je svečano misno slavlje. Prva je to crkva u svijetu koja je na svojim zidovima imala lik blaženoga Alojzija Stepinca i Ivana Merza. Na početku slavlja na to je podsjetio stražemanački župnik Jozo Devčić. Naime, prije 30 godina prilikom posvećenja crkve, nakon njezine obnove, postavljen je mozaik kardinala Stepinca i Merza. Međutim, vrlo brzo nakon toga

komunističke su vlasti prekrile navedene likove, a župnik je završio u zatvoru. Prije 13 godina crkva je dobila moći bl. Stepinca, a nakon toga i moći bl. Merza te je vjerojatno ovo jedina župna crkva koja ima moći obojice ovih blaženika.

U prigodnoj propovijedi biskup Vukšić je svoje razmišljanje o blaženom Alojziju započeo na temelju naviještene Božje riječi, odnosno o pšeničnom zrnu koje mora umrijeti kako bi donijelo plod. „Ova slika uvelike pomaže shvatiti smisao svih kr-

ŽUPA U NOVSKOJ PROSLAVILA SVOG NEBESKOG ZAŠTITNIKA

Stepinac je bio orijentir u vremenima ideoloških zabluda

U još nedovršenoj župnoj crkvi bl. Alojzija Stepinca u Novskoj biskup Antun Škvorčević predvodio je 10. veljače svečano euharistijsko slavlje prigodom blagdana župnog zaštitnika.

Stamena vjernost

S biskupom je koncelebrirao župnik Pavao Mokri i svi svećenici Novljanskog dekanata na čelu s dekanom Milanom Vidakovićem. Među brojnim vjernicima bio je i novljanski gradonačelnik Antun Vidaković sa suradnicima te predstavnici udruga dragovoljaca iz Domovinskog rata sa zastavama. Biskupa i vjernike pozdravio je na početku župnik Mokri, zahvalivši sima koji su pomogli izgradnju župne crkve te izrazivši nadu da će uskoro biti i iznutra uređena. Biskup je u svojoj uvodnoj riječi podsjetio na stamenu vjernost bl. Alojzija Isusu Kristu, Crkvi i čovjeku te potaknuo nazočne da sjedinjeni s njime mole za svoju župu, biskupiju te za domovinu.

Ljudi čvrstih načela

Na temelju biblijskih čitanja biskup je u homiliji prikazao duhovnu izgrađenost i veličinu bl. Alojzija. Istaknuo je kako je posvemašnja oslonjenost na Boga našega blaženika učinila čovjekom čvrste savjesti po kojoj je nepogrješivo djelovao osobno i u svim sustavima javnoga života te bio orijentir u vremenima ideoloških zabluda i ratnog sraza. Kazao je da Hrvatskoj danas nedostaju ljudi čvrstih načela i jakih opredjeljenja te povjerio bl. Alojziju da nas zagovara kako bismo kao njegovi štovatelji mogli nasljedovati i njegov primjer.

Na svršetku slavlja biskup je uputio molitvu bl. Alojziju i zahvalio svima koji u Novskoj nastoje njegovati duboku povezanost s Bogom i međusobno te u slozi izgrađuju zajedništvo u svojoj župi. Ispred crkve vjernici su se unatoč zimi zadržali nakon mise u međusobnom razgovoru uz topli čaj koji su im ponudili

župni volonteri. Devetodnevnu pripravu za blagdan bl. Alojzija predvodilo je nekoliko svećenika, a na njoj je sudjelovao velik broj vjernika. (I. I.)

PROSLAVA BLAGDANA GOSPE LURDSKE U POŽEGI

»Naša je zemlja sačuvala uspomene naše, a naša Gospa lozu našu!«

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Duško Mirković

Središnje euharistijsko slavlje Gospe Lurdske 11. veljače u požeškoj katedrali predvodio je vojni ordinarij u BiH Tomo Vukšić u koncelecijaciji s biskupom Antunom Škvorčevićem te drugim svećenicima. Pozdravljajući biskupa Vukšića, biskup Škvorčević je kazao kako su Požežani pred kipom Gospe Lurdske u ovoj crkvi više od 100 godina imali toplo i odano srce za Isusovu Majku i za one poruke koje je ona u Lurdu preko male Bernardice povjerila čovječanstvu. –Vi danas na svoj način zatvarate marijanski krug jer ste 21. kolovoza bili s nama u Voćinu na središnjem slavlju Godine Gospe Voćinske, a sada ste u Požegi, u središtu biskupije, opet zajedno s nama pred Isusovom Majkom da bismo joj zajednički posvjedočili odanost i poštovanje – kazao je biskup Škvorčević.

Nada i zora spasenja

U homiliji je biskup Vukšić istaknuo kako hrvatski narod vrlo rado časti Blaženu Djevicu Mariju. Kao primjer naveo je marijanske pobožnosti, hodočašća, pjesme. Pretpostavlja se da u našem narodu ima oko 8000 crkava i kapelica posvećenih Gospi.

Pitajući se zašto je tomu tako, istaknuo je dva velika razloga: „Prvi razlog je što je Marija već svojim pristankom da bude Majka Božja postala nadom i zorom spasenja, najava vrela nepresušne milosti, zvijezda zornica koja najavljuje siguran dolazak Svjetla. Ona je posredovala Bogočovjeka i Spasitelja. To dijelimo sa svim kršćanima svijeta. Drugi razlog velikoga štovanja, koji je tipično naš, sastoji se vjerojatno u odviše tragičnoj povijesti naše Crkve i naroda. U tom kontekstu naš narod, poput ucviljenoga djeteta koje se po prirodnom refleksu sklanja pod majčine skute, Gospu je redovito doživljavao kao

utjehu žalosnih, svoju odvjetnicu koja je svojim zagovorom pomogla da se, usprkos tolikim nedaćama, održe i narod i Crkva. Toliko je čudesnoga preživljavanja kršćanstva na ovim prostorima da to nikako nije moglo biti bez velikoga zagovora na nebesima. Količina marijanskih pobožnosti jasno pokazuje da je memorija našega naroda puna uvjerenja da je baš Gospa bila zagovornica. Zato uopće ne iznenađuje da je pjesnik Gospu nazvao Duša Duše Hrvatske. Odnosno, vjernički puk je uvjeren da je istina što je napisao veliki Ivan Meštrović: 'Naša je zemlja sačuvala uspomene naše, a naša Gospa lozu našu!'

Donositi plod

Tumačeći evanđelje, biskup je rekao kako je loza slika koju nam Krist nudi za razmišljanje u odlomku iz Ivanova evanđelja, slika je to koja je nama u ovim krajevima osobito bliza, i nadasve jasna. Vinogradar, trs i loze tri su ključne riječi iz ove realne slike. Krist nam jasno veli: vinogradar je Otac nebeski, Krist je trs, učenici su loze. Krist gotovo zaklinje svoje učenike da ostanu u njemu i on u njima. Čak je sedam puta u ovom kratkom odlomku Isus upotrijebio riječ *ostati*, u smislu *ustrajati, biti, donositi rod*.

Koja je glavna uloga nas „loza“, „nas grana na trsu“? Odgovarajući na ovo pitanje, biskup je rekao: „Kao što smo čuli, ostati! 'Ostati na trsu' i ostati u Kristu prije svega znači ne napustiti obveze koje su preuzete na krštenju, ne otići u zemlju daleku kao rasipni sin. Osnovna poruka današnjeg evanđelja svodi se na temu odnosa: korijen – trs – grana. Samo kad postoji trajan takav odnos, moguće je donositi plod. A donositi plod odlučujuća je kategorija naše vjere.“

Darivanje Boga

„Što bismo danas u smislu Isusove teme o lozi trebali naučiti od Gospe? Poštujući vrjednote koje Gospa sa sobom nosi – vrjednote Bogorodice, Djevice i Majke, i plodova koje je dala, trebamo malo zaviriti u svoje duše i savjest. Gospu nazivamo Bogorodica zato što vjerujemo da je Boga rodila! Je li naš život takav da se za njega može reći da, živeti kako živimo, zaista u duhovnom smislu ljudima oko sebe rađamo i darujemo Boga?

Gospa je Djevica! Je li to vrjednota koju svojim životom zaista poštujemo? Gospa je Majka! Je li majčinstvo u životima naših obitelji tako poštovana vrjednota da očevi i majke rado surađuju na stvoriteljskom činu tako da rađaju nove 'slike i prilike' Božje? Kao odgovor ponudit ću vam samo jednu informaciju, a neka potom svatko sam o njoj razmisli: u ovoj državi već više godina zaredom nestaje naselje od oko 10.000 stanovnika jer je u prosjeku toliko veći broj smrti negoli broj rođenja!

Umjesto izravnog odgovora, koji po netko možda i očekuje, podsjetit ću vas samo da je jedan od velikih mislilaca naših dana Giovanni Papini rekao: 'Jedan od najvećih problema današnjice, kad se sve više odbacuje Boga i Bogorodicu, sastoji se u tome što žena ne želi više biti ni djevica ni majka.' Naravno, uz sudjelovanje muškarca, poručio je biskup Vukšić.

Zahvalu i poštovanje Majci Božjoj vjernici grada Požege na kraju misnog slavlja iskazali su procesijom s upaljenim svijećama noseći lik Gospe Lurdske glavnim trgom uz pjevanje marijanskih pjesama. Na kraju procesije biskup Antun je u molitvi predanja povjerio prisutne vjernike i sve građane Požege Majci Božjoj.

BLAGOSLOVLJENA BOLNIČKA KAPELA U SPECIJALNOJ BOLNICI U LIPIKU

Čovjeka se u bolnici ne smije svesti samo na bolest

U Specijalnoj bolnici za medicinsku rehabilitaciju u Lipiku biskup Antun Škvorčević predvodio je 14. veljače euharistijsko slavlje tijekom kojega je blagoslovio novouređenu kapelu Gospe Lurdske. Domaći župnik Jozo Zorić podsjetio je kako se u lipičkoj bolnici sveta misa slavi od 1991. te kako su se od te godine, kada su srušene župna crkva i kuća, pa do 1996. u prostorima bolnice okupljali vjernici na župna slavlja. Ravnatelj bolnice Darko Kelemen govorio je o uređenju bolnice i same kapele nakon ratnih stradanja te kazao kako taj prostor zadovoljava svakodnevne duhovne potrebe bolničkog osoblja i pacijenata. Biskup je zahvalio župniku i ravnatelju na riječima pozdrava, a svim djelatnicima bolnice za dobro koje svojim služenjem čine bolesnom čovjeku te što su više godina omogućili da lipička bolnica bude dom i župi.

Rekao je da želimo danas blagosloviti ovu kapelu kako bi u njoj svatko mogao naći mjesto sabranosti i Božje blizine po zagovoru Isusove Majke. Spomenuo je da zidovi i namještaj tvore kapelu koju blagoslivljamo, ali da su živa Isusova Cr-

kva oni koji se u njoj okupljaju i otvaraju svoja srca za njegovu prisutnost. U homiliji biskup je kazao da bi bolnica bila teško podnošljiva ustanova a liječnici djelomično ili nikako uspješni djelatnici ukoliko bi čovjeka sveli samo na njegovu bolest. Dodao je da „izgrađena kapela u lipičkoj bolnici svjedoči kako je svaki bolesnik više od svoje bolesti, osoba, duhovno neponovljivo i jedinstveno biće, po čemu nadilazi ono što u određenom trenutku proživljava, da podsjeća na njegovu onostranost i povezanost s Bogom“.

„Prorok nas uvjerava“, nastavio je biskup, „da je Bog osjetljiv za čovjeka, da ga kao majka želi primiti u ruke, privinuti k srcu, uliti sigurnost, obdaru radošću i ispuniti mirom. Tako Bog ostvaruje svojevršno obiteljsko zajedništvo s onima koji mu vjeruju i povjeravaju svoju sudbinu. Marija po Lurdu čudesno služi prije svega čovjekovom duhovnom zdravlju, pomaže bolesnicima i drugima da se približe Isusu Kristu i njegovoj pobjedničkoj ljubavi.“ Biskup je istaknuo kako nas Marija i danas u Lipiku poziva da velikim vjerničkim pouzdanjem

predamo njezinu Sinu sve svoje nemoći i bolesti, pa i samu smrt, da je u tom naša kršćanska snaga i ljepota, a da oni koji nisu vjernici ostaju u tim stanjima beznažno sami. Dodao je kako mu je drago što u lipičkoj bolnici djeluje Hrvatska katolička udruga medicinskih sestara i tehničara te Hrvatsko katoličko liječničko društvo čiji članovi svjedoče da je čovjek više od zemaljskog podatka, prilaze mu na Isusov način i tako cjelovito pomažu u njegovoj bolesti i smrti. (I. I. • Snimio: Goran Lukić)

SVJETSKI DAN BOLESNIKA U POŽEŠKOJ BOLNICI

Istinski lijek koji cjelovito ozdravlja nalazi se u Isusu

U prigodi XX. Svjetskog dana bolesnika i blagdana Gospe Lurdske biskup Antun Škvorčević predvodio je u kapelici Opće županijske bolnice u Požegi misno slavlje u koncelecijaciji s bolničkim kapelanom Zvonkom Šeremetom i tajnikom Goranom Lukićem. U uvodu je pozdravio zamjenika ministra zdravlja dr. Marijana Cesarika, vodstvo bolnice na čelu s ravnateljem dr. Željkom Glavićem, djelatnike i bolesnike. Podsjetio je kako su bolesnici u središtu pozornosti Crkve, ali da je još važnije što su oni u središtu Božje pozornosti. Istaknuo je da se želimo danas približiti bolesnicima s Isusovih polazišta i njemu povjeriti sve bolesnike da u njemu pronađu istinski lijek koji cjelovito ozdravlja.

U homiliji biskup je podsjetio da bolesnik ima tijelo koje može oboljeti, ali i duh u kojem može biti sapet i razoren te je zato silno važno prihvaćati ga kao osobu u njegovoj tjelesno-duhovnoj cjelovitosti. Istaknuo je da nam sveta čitanja pomažu pristupiti čovjeku na Božji način, koji ga prihvaća cjelovito kao osobu. Podsjetio je na ovogodišnju poruku

pape Benedikta XVI. za Dan bolesnika „Ustani, idi, tvoja te vjera spasila“. Isus u evanđelju ozdravlja deset gubavaca od kojih se samo jedan stranac vraća zahvaliti mu. „Drugoj devetorici“, kazao je biskup, „bilo je dovoljno što su tjelesno ozdravili od gube, a jedino je stranac Isusu pristupio vjerom, u njoj našao svoj smisao i cjelovito zdravlje koje zovemo spasenje. U Isusovoj riječi ‘Ustani i idi, vjera te tvoja spasila’ na svoj način čujemo njegov ‘ustati od mrtvih’, pobjedu nad smrću koje je ozdravljeni gubavac po vjeri postao dionik“, istaknuo je biskup.

Dodao je da je tjelesno zdravlje vezano za povjerenje u liječnika, i gdje se bolesniku pristupa osobno, događa se puno više u procesu ozdravljenja nego kad mu se pruži samo tehnička usluga ili kemijski preparat. „Ako je za zdravlje važno povjerenje između liječnika i pacijenta, koliko li se može više dogoditi kad je bolesnik svojim povjerenjem povezan s Bogom, svjedoči nam Isus u evanđelju“, kazao je biskup. Pozvao je zdravstvene djelatnike da, dok služe tjelesnom zdravlju bolesnika, ne zaborave na njihovu osobnost,

duh te da im prilaze baš kao bićima srca i duha, da im pomognu biti blizu Bogu.

Na kraju svete mise biskup je istaknuo kako je dobro kad bolestan čovjek dospije u ruke liječnika stručnjaka, ali da je još bolje kad je povjeren u Božje ruke, po kojima se događa spasenje. Zahvalio je svima koji čine dobro bolesnicima, čestitao Udruzi katoličkih medicinskih sestara i tehničara blagdan nebeske Zaštitnice. Svečanosti misnog slavlja dao je veliki doprinos pjevački zbor medicinskih sestara Udruge. (G. Lukić • Snimio: Duško Mirković)

SREDIŠNJE BISKUPIJSKO EKUMENSKO SLAVLJE U PAKRACU

Graditi zajedništvo ljudskoga dostojanstva

Piše i snimio: Goran Lukić

Prigodom Svjetske molitvene osmine za jedinstvo kršćana u župnoj crkvi Uznesenja Marijina u Pakracu održano je 21. siječnja središnje ekumensko molitveno slavlje naše biskupije. Predvodio ga je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s kanonicima požeškoga Stolnog kaptola, članovima Povjerenstva Požeške biskupije za ekumenizam i dijalog na čelu s voditeljem pakračkim župnikom Matijom Jurakovićem te svećenicima Pakračkog dekanata. Nazočan je bio i izaslanik slavonskog episkopa Save Jurića pakrački paroh Đorđe Teodorović. Na početku slavlja biskup je podsjetio na značenje Svjetske molitvene osmine za jedinstvo kršćana i nastojanje Požeške biskupije da se svake godine uključi u nju molitvom u svim župama i središnjim slavljem koje se naizmjence održava u gradovima gdje živi određeni broj vjernika drugih kršćanskih zajednica, ponajprije Srpske pravoslavne crkve. Spomenuo je kako se ovogodišnja molitva odvija pod geslom „Svi ćemo se izmijeniti pobjedom Gospodina našega Isusa Krista“ i pozvao na molitvu da se promjena i Isusova pobjeda ostvari i u Pakracu.

Pogađa nas nepovjerenje

U homiliji biskup je podsjetio kako ovogodišnje geslo Molitvene osmine i biblijska čitanja ovoga slavlja govore o promjeni i pobjedi, što u Pakracu zbog svega što se

dogodilo u nedavnim ratnim zbivanjima ima posebno značenje. Pojasnio je kako Isus, uspoređujući sebe sa zrnem pšenice koje mora pasti u zemlju i umrijeti da bi bogatijeg života bilo, uvodi svoje slušatelje u otajstvo preobrazbe smrtnoga u besmrtno, raspadljivoga u neraspadljivo. Potom je nastavio: „Na ovom prvom biskupijskom ekumenskom molitvenom susretu u Pakracu evanđeoskom osjetljivošću, iskrenošću i poniznošću molimo Gospodina da nam oprost i vjerničke nedosljednosti, izostanak snažnijeg zauzimanja za poštivanje prava i dostojanstvo svakog čovjeka na našim prostorima, manjak hrabrosti da dignemo jasnije glas protiv ratnih opredjeljenja u novijoj i daljoj prošlosti, ubijanja nedužnih, ponižavanja i progona ljudi, otvaranja logora od Jasenovca do Bučja, šutnju s obzirom na počinjeno zlo, ravnodušnost prema nestalim ljudima. S dubokom žalošću gledamo još neobnovljene domove, sakralne objekte, od sabornog hrama Presvete Trojice i vladličanskog dvora u Pakracu, do župne crkve u Voćinu i Čagliću te brojnih kapela diljem zapadne Slavonije. Pogađa nas još uvijek prisutno nepovjerenje i u odnosima određenog broja službenika dviju crkava.“

Duh jedinstva i mira

Svjesni smo da se mnoge promjene i pobjede na području Pakraca, zapadne Sla-

vonije i Hrvatske, osobito u onome što je trag ratnih razaranja mogu ostvariti našim ljudskim zauzimanjem, boljom organizacijom i pribavljanjem novčanih sredstava. Ali smo još dublje svjesni kako se najveća promjena događa kad se promijeni čovjek, a to se ne ostvaruje nekim vanjskim političkim, gospodarskim ili drugim nastojanjem, nego pobjedom Isusove ljubavi u njemu. Želimo stoga danas u Pakracu ispovjediti svoju zajedničku vjeru u snagu Isusova Duha koja nas može promijeniti, njoj otvoriti svoja srca i zajednički moliti da nas ona liječi u ranjenim savjestima, hrabri u sumnjama, uzdiže u nemoćima, osposobljuje za ljubav. Jer ljubav je, kako nas uči apostol Pavao, velikodušna, dobrotivna, ne hvasta se i ne nadima, nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini; sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi (usp. 1 Kor 13, 5–7). Ljubav je dar Božji koji mijenja ljudsko srce. Po njoj se ostvaruje oblačenje naše raspadljivosti u neraspadljivost, smrtnoga u besmrtno, događa se Božja pobjeda u nama. Gospodin je već mnogima u Pakracu i drugdje u Hrvatskoj stvorio takvo srce, udijelio moć svoje ljubavi kojom su postali veći od nanesenog im zla te praštanjem preobražavaju ove prostore, jedni druge prihvaćaju s poštovanjem, grade zajedništvo ljudskog dostojanstva, i unatoč mnogim poteškoćama ostaju vjerni tom duhovnom putu. Neka Gospodin čuje i usliša naš iskren vapaj danas u Pakracu te nam svima podari svoga Duha jedinstva i mira“, zaključio je biskup Škvorčević.

Trebamo se više ljubiti

Paroh Teodorović u svojoj je prigodnoj riječi prenio pozdrave slavonskog episkopa Save. Istaknuo je kako je Bog stvorio čovjeka, a ne nacije i vjere, a Isus zapovjedio da ljubimo Boga i bližnjega koji nije tek pripadnik vlastite obitelji ili prijatelj, nego svaki čovjek. Podsjetio je na misao patrijarha Pavla da nitko od nas nije mogao birati mjesto gdje će se roditi niti roditelje, ali da može birati kakav će čovjek biti. Dodao je da sv. Pavao u Poslanici Galaćanima kaže da među onima koji su kršteni nema više razlike, nego su svi – obučeni u Isusa Krista – postali jedno i zaključio: „Upravo na ovim našim prostorima gdje su brojne pogrješke činjene, upravo se ovdje trebamo više ljubiti da bi na ovim našim prostorima mogli lakše živjeti.“

MISA ZA JEDINSTVO KRŠĆANA U POŽEŠKOJ CRKVI SV. LOVRE

Čovjek pobjeđuje kada bude zahvaćen Isusovom ljubavlju

U požeškoj crkvi sv. Lovre 22. siječnja biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje za jedinstvo kršćana. U uvodu je podsjetio kako se nalazimo u Molitvenoj osmini za jedinstvo kršćana koja traje od 18. do 25. siječnja te potaknuo okupljene da mole i za domovinsko jedinstvo, da danas na referendumu o ulasku Hrvatske u Europsku Uniju u srcu glasača bude prisutno svjetlo Božje te se kroz ono što mi nastojimo činiti ostvaruje njegov naum o nama.

U homiliji biskup je istaknuo da biblijska čitanja govore o jednom vremenu o kojem ovisi naša konačna sudbina. Isus tvrdi u evanđelju da se ispunilo vrijeme i približilo kraljevstvo Božje, a sv. Pavao u drugom čitanju da je vrijeme kratko i da prolazi obličje ovoga svijeta te da se pitanje vremena konačno rješava u onome čime smo ispunili njegovu prolaznost. Istaknuo je da su prazna ona vremena u kojima se s nama ništa nije dogodilo te da u tom smislu Isusov poziv u evanđelju „Obratite se i vjerujte evanđelju“ ima sudbinsko značenje. Vrijeme ne dobiva svoj puni sadržaj po onom što

mi ljudi radimo, nego po Božjem zahvatu u Isusu Kristu, koji se u nama može dogoditi ako ga vjerom prihvatimo. Na Joninu primjeru biskup je protumačio što je značilo obraćenje u *Starom zavjetu*, a potom progovorio o Isusovu pozivu na obraćenje i vjerovanje radosnoj vijesti, onome što je Bog u Sinu svome za nas omogućio. Istaknuo je kako je vjerovanje jedno od najpotresnijih suvremenih pitanja jer je individualizam stvorio društveno ozračje u kojem ljudi jedni drugima ne vjeruju te ostaje svatko sam, žrtva svoje osame. Osvijetlio je čovjeka kao biće odnosa, vrijednost međusobnog ljudskog povjerenja i zajedništva, i osobito snagu čovjekova povjerenja u Boga te je istaknuo da koracajući kroz život, duboko vjerom povezani s Isusom Kristom, najbolje ispunjamo svoje vrijeme jer je ono u njemu dobilo svoj smisao. Kazao je da je nastojanje oko jedinstva kršćana povezano s njegovanjem dubokog odnosa s Isusom Kristom iz kojega proizlazi najbolji odnos prema drugima koji se priznaju njegovima: mi smo jedno kad sebe gledamo u Isusu Kristu i

kad svoju sudbinu povjeravamo njemu. Podsjetio je da je geslo ovogodišnje Molitvene osmine „Svi ćemo se promijeniti po pobjedi Gospodina našega Isusa Krista“ te dodao kako se najveća promjena događa s onim u koga je ušla Isusova ljubav, tada je pobijedio čovjek. Zaključio je: Ako ne pobijedi u nama Isusova pobjeda nad smrću, ostajemo najveći siromasi!

Na svršetku euharistijskoga slavlja biskup je zahvalio pjevačkom zboru na izvedbi *Istarske mise*, skladane u sustavu istarske dodekafonije.

SUSRET PROFESORA I DJELATNIKA KATOLIČKIH ŠKOLA POŽEŠKE BISKUPIJE

Njegovati evanđeoski pristup čovjeku

Piše i snimila: Ljiljana Marić

U Odgojno-obrazovnom centru Požeške biskupije 14. siječnja održan je susret profesora i drugih djelatnika katoličkih škola Požeške biskupije na temu „Profesor katoličke škole – stručnjak i vjernik!“ Na početku susreta sve je pozdravio Ilica Žuljević, ravnatelj Odgojno-obrazovnog centra, a zatim je nazočnima svoju riječ uputio biskup Antun Škvorčević. „Biti profesor u katoličkoj školi nije neka služba nego je to poslanje“, kazao je biskup i objasnio bit katoličke škole.

– Katolička škola nije to po nazivu nego po vrijednosnom pristupu, odnosno po evanđeoskom pristupu čovjeku. Mi u katoličkoj školi čovjeku, djetetu i roditel-

jima pristupamo iz one antropologije koju je Isus Krist živio. Smatramo da je ta antropologija najtočnija jer je Isus k nama došao iz krila Očeva po komu je sve stvoreno. To znači da nema nekog boljeg i sigurnijeg mjerila

ili polazišta nego li je Isus Krist. U katoličkim školama nema katoličke matematike ili hrvatskog jezika, već je profesor taj koji je nositelj katoličkog, evanđeoskog pa samim time i ljudskog pristupa. On pomaže mladom čovjeku da se izgrađuje njegovo čovječstvo na toj istoj razini u snazi Isusova duha. To je katolička škola – poručio je biskup Škvorčević.

Najavio je da bi po novom školskom kurikulumu školama bila dana mogućnost veće kreativnosti te da se za to treba pripremiti. Slijedilo je predavanje „Profesor katoličke škole – stručnjak i vjernik!“ prof. dr. Ivice Raguža. On je prvo objasnio što to znači biti Europljanin.

– Bit europskog temelji se na židovsko-kršćanskom, ali i grčkom na koje se nadovezuje rimska tradicija. Nažalost, to danas kao da se zaboravlja što ide do toga da se u nekim zapadnoeuropskim zemljama zatvaraju fakulteti humanističkih znanosti – kazao je dr. Raguž. Dodao je kako je bit kršćanskog obrazovanja s jedne strane prosvjećivanje, što je u skladu s grčko-rimskom tradicijom, a s druge strane to su odgoj i obrazovanje u vjeri što pripada židovsko-kršćanskoj tradiciji. – Ne radi se samo o kulturi znanja nego i o kulturi mudrosti. Katolička gimnazija trebala bi biti mjesto dubokog obrazovanja rasta u znanju, a s druge strane i odgoja za istinu, za mudrost, za tradiciju, odnosno za bit humanizma koji počiva na Božjoj ljubavi. Profesor u katoličkoj školi trebao bi se u odnosu na druge razlikovati po većem angažmanu i strasti za znanjem, a s druge strane u većoj posvećenosti vjeri – poručio je dr. Raguž. Nakon predavanja slijedila je rasprava, a susret je završio klanjanjem pred Presvetim u požeškoj katedrali koje je predmolio prof. Raguž.

SUSRET ČLANOVA ŽUPNIH PASTORALNIH VIJEĆA U PAKRACU I NOVOJ GRADIŠKI

Najtužnije je kada iznevjerimo Božje šanse

Pišu: Mario Rašić i Višnja Mikić

U Hrvatskom domu u Pakracu 27. siječnja održan je formacijski susret članova župnih pastoralnih vijeća Zapadnoslavonskog arhiđakonata, a idućeg dana susret su održali pastoralni vijećnici Posavskog arhiđakonata u velikoj dvorani župe Bezgrješnog začeca BDM. Skupovima je predsjedao biskup Antun Škvorčević, a na njima su sudjevali i svećenici, redovnice i vjeroučitelji.

Otvoriti duhovne prostore

Uvodnu riječ uputio je biskup Škvorčević istaknuvši da smo se okupili iz Božjih razloga. Dok se svakodnevno pitamo što će s nama učiniti politika, gospodarstvo, kazao je da je pravo pitanje što s nama može u Hrvatskoj ostvariti Bog. Jesmo li ga stavili u stranu? Valja nam se podsjetiti da je Bog već svoje učinio za nas u osobi Isusa Krista. Upozorio je da je najtužnije kad iznevjerimo Božje šanse. »S novim sazivom župnih pastoralnih vijeća«, dodao je, »želimo još snažnije otvoriti duhovne prostore i omogućiti da se u njima događa snaga Božja. Bog nam je u Isusu zajamčio da je s nama na putu svojom ljubavlju i očekuje da mu vjerujemo i s njime surađujemo.« Biskup je potom na temelju pročitano ulomka iz

Druge poslanice sv. Pavla Timoteju protumačio kako apostol hvali svoga suradnika zbog neprijetvorne vjere koju dijeli sa svojom bakom Loidom i majkom Eunikom i kako se po njoj ostvaruje Isusovo djelo u njima. Posebno se osvrnuo na Pavlov poziv »...raspiri milosni Božji dar koji je u tebi«. Biskup je taj isti poziv uputio članovima župnih pastoralnih vijeća, vjeroučiteljima i svećenicima,

podsjetivši ih da je Isus hvalio veliku vjeru kao mogućnost da se u ljudima dogodi Božje djelo.

Zajednička obnova

Dodao je kako se velike mogućnosti otvaraju u župama naše biskupije ako se svećenici i župni pastoralni vijećnici zajednički upute u obnovu, učvršćenje, izgradnju i rast u vjeri. Kazao je da župna pastoralna vijeća uključujući njihove obitelji, kojima se pridružuju vjeroučitelji sa svojim obiteljima, mogu tvoriti jaku evangelizacijsku jezgru svake župe, ako krenu putem snažnijeg duhovnog iskustva. Podsjetio je da svećenici i vijećnici trebaju najprije sami biti duhovno izgrađeni da bi mogli biti valjani suradnici na pastoralnom poslanju u svojim župama. Pozvao ih je da po predloženom programu vlastite izgradnje svakodnevno učine potreban korak kako bi iduće korizme mogli u svojim župama biti promicatelji evangelizacijskih nastojanja Požeške biskupije.

Voditelj Pastoralnog centra Požeške biskupije Mario Rašić najavio je zatim program susreta s izlaganjem vjeroučitelja Ivice Lulića i radionicama za voditelje triju radnih odbora iz svakog župnog pastoralnog vijeća.

Mijenjati sebe

Potom je vjeroučitelj Lulić, suradnik prof. Tomislava Ivančića iz Zagreba, na temelju vlastitog iskustva s evangelizacijskih seminara naznačio temeljne sastavnice nove evangelizacije. Naglasio je da u čovjeku postoji glad i da je naša veličina na području duha. Posvjedočio je kako se njegova vlastita promjena počela događati za vrijeme duhovnih vježbi. »Temeljna spoznaja jest da je Isus sada živ te je iz vjere i ozbiljnog prihvaćanja Isusove riječi moguće mijenjati sebe i svijet. Istaknuo je da samo onaj tko je vjerodostojan, tko je svjedok može evangelizirati. Treba otkrivati svoju osobnu duhovnu dimenziju i u toj dimenziji otkrivati najljepši biser – Isusa iz Nazareta«, istaknuo je vjeroučitelj Lulić. Pozivajući se na dokumente crkve, posebice na *Gaudium et spes* i *Evangelii Nuntiandi* Lulić je naglasio da evangelizirati zapravo znači iznutra preobraziti sebe, a onda i svakog čovjeka. »Njegova ga je spoznaja Isusa Krista dovela do odluke da želi biti ono što je primio u krštenju, potvrdi, ispovijedi. Bog ulazi tamo gdje mu se ja otvorim, ljubav ulazi tamo gdje joj se ja otvorim. Bez bliskosti i intimne povezanosti s Isusom Kristom nema evangelizacije. Da bi se navještajem izrekla srž o Isusu Kristu, sve ljudsko u nama mora doživjeti preobrazbu. Moramo biti duhovno inteligentni i dati dozvolu da nas Isus mijenja. Glavni činitelj u evangelizaciji jest Duh Sveti«, istaknuo je Lulić.

Nakon toga voditelji pojedinih odbora župnih pastoralnih vijeća razvrstali su se u tri radionice. Radionicu odbora za navještanje Božje riječi vodili su Marijan Pavelić, Mario Matijević i Željka Barbarić. Radionicu za liturgijski i molitveni život vodio je vjeroučitelj i trajni đakon Zdravko Tiel, a radionicu za karitativnu djelatnost Nedjeljko Androš, ravnatelj biskupijskog Caritasa. Za vrijeme trajanja radionica svećenicima, vjeroučiteljima i ostalim članovima župnih pastoralnih vijeća, koji nisu voditelji odbora, vjeroučitelj Lulić je progovorio o načinu vođenja evangelizacijskih seminara. Na kraju susreta biskup je zahvalio vjeroučitelju Luliću, svećenicima, vjeroučiteljima i svim župnim pastoralnim vijećnicima za njihov dolazak te za ono što čine u nastojanju oko ostvarenja evangelizacijskog projekta Požeške biskupije.

NA BLAGDAN PRIKAZANJA GOSPODINOVA SLAVLJEN DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

U Hrvatskoj danas najviše nedostaje duha i duhovnosti

Piše: Goran Lukić • Snimio: Duško Mirković

Na blagdan Prikazanja Gospodina 2. veljače redovnice iz Požeške biskupije okupile su se u Požegi i sudjelovale na prigodnom programu. U Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu fra Stanko Mijić iz Zagreba održao je duhovni nagovor na temu posvećenog života. Kazao je da je svaki kršćanin posvećen jer je po krštenju Bog u njega ucijepljen i da je to polazište kojega trebaju biti svjesni redovnici i redovnice u življenju svoje karizme. Dodao je da se njihov život ostvaruje u evanđeoskoj poniznosti i poslušnosti koja je danas ugrožena svjetovnim duhom. Podsjetio je na tri Isusova evanđeoska savjeta za baštinstvo vječnoga života, koje redovnici zavjetuju i po kojima su suprotni ovom svijetu. Istaknuo je da su brojne civilizacije upropastili oholost, bogatstvo i bludništvo. „Isusov put uspjeha jest odrećuće sebe, poniznost i poslušnost, neovisnost od bogatstva. To su čisti srcem koji će Boga gledati“, istaknuo je fra Stanko Mijić i pozvao redovnice da budu vjerne na tom putu.

Osjetljivost za Božje stvarnosti

Potom su redovnice u crkvi sv. Lovre imale zajedničku službu Večernjih hvala i prigodu za osobnu ispovijed. Okupile su se zatim pred katedralom te su zajedno sa svećenicima na čelu s biskupom Antunom Škvorčevićem s upaljenim svijećama u rukama krenule do njezina ulaza gdje ih je biskup pozdravio i izrazio radost što može na Dan posvećenog života s njima i za njih moliti te za njih zahvaljivati. Blagoslovio je svijeće te je svečana procesija krenula prema oltaru.

U homiliji biskup je istaknuo kako ovo današnje slavlje, a posebno Božja riječ koju smo čuli na osebujan način govore da

u Hrvatskoj ima nešto više od zime koja je ovih dana tako snažna. Upozorio je da mi ljudi pripadamo duhovnoj stvarnosti u kojoj je na djelu živi Bog, ali da smo s druge strane svjesni kako nas ovdje pritišće prolaznost, zlo, sebičnost, konačno smrt. „To znači“, rekao je, „da nam valja boriti se kako bi u nama pobijedilo duhovno.“ Stavio je za uzor Šimuna kojeg sv. Luka opisuje kao pravedna i bogobojazna, urođena u iščekivanje onoga što od Boga dolazi i tako stvorio pretpostavke da Duh Gospodnji bude na njemu te bude ispunjen njegovom objavom, pokretan njegovom snagom. Biskup je dodao da upravo takav čovjek ima osjetljivo srce sposobno vidjeti u djetetu Isusu Boga živoga, Svjetlo koje prosvjetljuje svakog čovjeka. Istaknuo je da sv. Luka u evanđelju govori o sličnoj duhovnoj osposobljenosti proročice Ane koja je molitvom i postom otvarala prostore duha, živjela izvanrednu osjetljivost za stvarnost Božje.

Previše pozornosti za zlo

Biskup je upozorio kako u hrvatskoj javnosti ima i previše pozornosti za zlo, usmjerenosti na negativno, što se očituje kao naša životna nemoć i nesposobnost. „Puno je toga što ljudski nastojimo organizirati, ali silno su nam potrebni ljudi koji osluškiju Boga“, istaknuo je biskup i dodao da oni mogu najviše učiniti i da su nam zato potrebni. Podsjetio je da nas tako uči naša trinaeststoljetna povijest, tijekom koje smo imali mnoštvo jednostavnih malih ljudi koji su se svojom dubokom vjerom, molitvama, postovima, siromaštvom i na druge načine ukorijenili u Boga živoga i nisu bili prazni nego su bili iznutra osjetljivi za Božje stvarnosti, tom osjetljivošću nastojali živjeti u obite-

lji, braku, javnom životu i tako su pobjeđivali sve nedaće kroz koje su prolazili. Ali kad se čovjek isprazni od te Božje snage, pitamo se što ga još pokreće i gdje ćemo s njime završiti, zapitao je biskup.

Izazovan znak

Podsjetio je sestre redovnice da su utemeljitelji njihovih zajednica bili ljudi Duha te da su one stoga dužnice onoga što je Duh Božji pokrenuo u njima za izgradnju Crkve. Dodao je da u Hrvatskoj danas najviše nedostaje duha i duhovnosti te kazao da redovnice služe najbolje svome narodu kad vjerodostojno žive vjernost onom Duhu koji je na početcima njihova redovništva. Pozvao ih je da danas sa svijećama u rukama obnove istinu da za njih nema nekoga drugoga koji bi bio njihovo svjetlo što pobjeđuje mrak. Potaknuo ih je da ne dopuste biti nadvladane napašću svijeta, zahvaćene sebičnošću i hedonizmom koji ih svodi na površinu života, da ne postanu žrtve mentaliteta ovoga svijeta nego ostanu proročki izazovan znak Božje stvarnosti.

Biskup je nazočne vjernike podsjetio kako Marija, Isusova Majka u povijesti čovječanstva do danas s velikom majčinskom ljubavlju želi pomoći da ono bude osjetljivo za Boga, za Duha koji je Isusa Krista digao iz groba i pobijedio smrt, kako želi da taj Duh bude prisutan u nama. Nakon homilije redovnice su posvjedočile Bogu zahvalnost za dar poziva i karizmu koju ostvaruju u svojim redovničkim zajednicama.

STRUČNI SKUP VJEROUČITELJA U POŽEGI

Vjeroučitelji su onoliko učitelji koliko slijede učitelja Krista

Stručni skup vjeroučitelja osnovnih i srednjih škola Požeške biskupije održan je 18. veljače u biskupijskom Odgojno-obrazovnom centru u Požegi. Tema skupa bila je »New age paradigma kao izazov odgojnim nastojanjima«. Skup je započeo meditativno-molitvenim programom nakon čega je sve prisutne, među kojima je bio i biskup Antun Škvorčević, pozdravio predstojnik Katehetskog ureda Žarko Turuk. U obraćanju vjeroučiteljima biskup Škvorčević je kazao da su oni onoliko učitelji koliko svakodnevno osluškuju i slijede jedinog Učitelja, Gospodina Isu-

sa. Pozvao ih je da se uključe u program Evangelizacijske korizme u Požeškoj biskupiji. Među ostalim istaknuo je kako se određeni broj vjeroučitelja natječe za službu školskih ravnatelja, pripominuvši da mu je drago što su svojim osobnim odlikama i odgovornim djelovanjem prepoznati u školskoj sredini kao prikladni kandidati za tako važno mjesto. No, dodao je da ipak moraju biti svjesni kako u školu nisu ušli prijavom na natječaj nego s biskupovim mandatom da budu vjeroučitelji, kako škole još uvijek nisu slobodne od utjecaja i interesa određenih političkih i drugih krugova koji nerijetko uvjetuju djelovanje ravnatelja i nameću programe koji nisu u skladu s kršćanskom savješću te mogu biti stavljani u situaciju koja nije u skladu s njihovim vjeroučiteljskim mandatom.

Fra Josip Blažević, voditelj centra Hrvatski Areopag za međureligijski dijalog franjevaca konventualaca i stručnjak za pitanje religioznih pokreta i sljedbi, održao je predavanje o *new age*. Temeljna ideja ovoga pokreta jest da se zemlja nalazi pred ulaskom u razdoblje mira i harmonije što je plod *nove svijesti* kojom čovjek otkriva da posjeduje natprirodne

moći i da nema Boga izvan njega, već svaka osoba mora stvoriti svoju istinu, religije su jednake i u osnovi govore istu stvar. Središnja se pozornost pridaje »autorealizaciji« pojedinca, njegovoj intuiciji, kreativnosti i spontanosti. I u Hrvatskoj su prisutne iste ideje zastupane u teozofiji, antropozofiji, waldorfskoj pedagogiji, sustavu joge u školama i dr. o čemu je na primjeru jedne zagrebačke škole predavanje održao prof. Alen Matušek. Na njegovo izlaganje nadovezala se vjeroučiteljica Emilija Dodig govoreći o licu i naličju odgojnih programa koji promiču ljudske vrijednosti. Profesorica Slavica Bevanda govorila je o utjecaju glazbe na čovjeka, a mr. Ana Čuić Stanković održala je predavanje na temu »Glazba *new agea*: povišest, obilježja, predstavnici i utjecaj«.

IZBORNA SKUPŠTINA KATOLIČKOG DRUŠTVA PROSVJETNIH DJELATNIKA U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Profesori i učitelje žive izazovno poslanje

UDvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu u Požegi 9. veljače održana je izborna skupština Katoličkog društva prosvjetnih djelatnika u Požeškoj biskupiji. Osim članova Društva nazočio joj je i biskup msgr. dr. Antun Škvorčević, duhovni asistent Društva msgr. Josip Devčić, predsjednik našičkog ogranka prof. Ivica Gerendaj, voditelj Forum prosvjetnih djelatnika katoličkih škola u Požeškoj biskupiji Josip Katić te predstavnik Hrvatskog katoličkog društva medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji Štefica Knežević. Skupština je počela molitvom te kratkim prikazom života bl. Alojzija Stepinca i njegovim mislima o odgoju mladeži koje su posebno aktualne

u današnjem vremenu. Nakon uvodnoga pozdrava nazočnima se obratio biskup Škvorčević zahvalivši nazočnima za ono što čine kao prosvjetni djelatnici vjernici. »Znakovito je«, kazao je biskup, »što se ova Skupština održava u predvečerje blagdana bl. Alojzija Stepinca. To jedan od naših ljudi koji je išao toliko jednostavnim, a tako istinitim putem. Želio je i nastojao svim srcem ostvarivati čovjeka po Isusovu modelu, vjeran do kraja svojoj savjesti. On je jedan od onih koji su sačuvali dostojanstvo čovjeka, svoga naroda i Crkve u ona teška vremena«, istaknuo je biskup.

Nadalje, naglasio je kako profesori i učitelji u ovim vremenima žive izazovno poslanje: »Biti učitelj nije bilo kakvo zva-

nje jer učitelj stoji pred mladim čovjekom, on ne prenosi samo znanje nego je i odgojitelj, i to ponajprije svojom osobnošću. Odgoj želi pomoći mladom čovjeku da otkrije samoga sebe u onim najdubljim dubinama njegova bića. Zbog toga je izazovno biti učitelj.« Biskup je zahvalio učiteljima i profesorima za ono što čine u odgoju mladih, ali isto tako i na njihovu uključenju u Društvo kako bi zajednički djelovali za opće i vlastito dobro po Isusovu modelu. Nakon toga slijedio je radni dio Skupštine tijekom koje je prof. Pavao Bucić, predsjednik Društva, podnio izvješće o dosadašnjem radu unazad šest godina. Slijedio je izbor novog Upravnog odbora. Njegovi članovi su: Ksenija Krizmanić-Horvat, Dubravka Albert, Anka Dorbić, Dragan Siluković, Katica Stožicki i Jasna Kovačević. Za predsjednika je ponovno izabran Pavao Bucić, novi tajnik je Dragan Siluković. Prof. Bucić zahvalio je na izboru te iznio okvirni programa rada do kraja ove pastoralne godine. Tako će prvi put katolički prosvjetni djelatnici hodočastiti Gospi Voćinskoj u svibnju ove godine, predavanja će održati dr. Juraj Batelja i don Damir Stojić te će se osnovati ogranak u Novoj Gradiški.

XIV. BISKUPIJSKI KRIŽNI PUT MLADIH 17. i 18. OŽUJKA

Potaknuti mlade na žrtvu kako bi prepoznali smisao patnje

Požeška biskupija priprema XIV. po redu Biskupijski križni put mladih koji će se održati 17. i 18. ožujka ove godine pod geslom „Krist danas i uviijeke“ (usp. Heb 13,8) i to na relaciji Staro Petrovo Selo – Brestovac – Požega. „Namjera nam je na taj način mlade potaknuti na žrtvu i pomoći im da prepoznaju smisao patnje u razmatranju Kristova trpljenja. Započinjući zajednički hod u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovu Selu, ove godine na poseban način želimo mladima približiti lik naše prve blaženice s. Jule Ivanišević koja je tamo krštena, a završavajući u katedrali, zajednički želimo proslaviti 15. obljetnicu utemeljenja i uspostave naše biskupije, ređenja prvoga biskupa te tako rasti u zajedništvu naše mjesne Crkve“, ističe Marijan Pavelić, povjerenik za hodočašće mladih.

Program Križnoga puta započinje okupljanjem u subotu 17. ožujka u 7.30 ispred crkve sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovu Selu. Prvi dan hodat će se kroz Godinjak i Tisovac te šumskim putem preko Požeške gore do Dolca i Brestov-

ca. Iako je taj put dug manje od 20 km, zbog brdovitog predjela bit će zahtjevan. U Brestovcu će biti zajednička večernja misa u 18 sati, a večernji program i noćne organizirano je u Dvorani i prostorima OŠ Dragutina Lermana u Brestovcu.

Drugi dan hod se nastavlja iz brestovačke župne crkve sv. Martina u 8 sati kroz Jaguplje, Staru Lipu, Novu Lipu, Ugarke, Krivaj, Bankovce, Marindvor, prema crkvi sv. Leopolda Mandića, crkvi Duha Svetoga i završava u katedrali. Na tu dionicu puta dugu oko 22 km moći će se drugi dan priključiti i krizmanici te novi hodočasnici. Završetak Križnoga puta predviđen je misnim slavljem u katedrali u 17.30 sati koji će predvoditi biskup Antun Škvorčević.

– Na dvodnevnom Križnom putu mogu sudjelovati mladi od 15 do 30 godina, a drugi dan u Brestovcu mogu se pridružiti i krizmanici. Oznaka za sudionike bit će prigodni bedž, stoga će troškovi kotizacije iznositi 10 kuna po osobi. Radi što bolje organizacije puta molimo voditelje da svoje sudionike prijave najkasnije do 9. ožujka Pastoralnom centru Požeške bi-

skupije ili Marijanu Paveliću na e-adresu mpavelma@yahoo.com. Zabranjeno je nošenje alkoholnih pića, CD i mp3 playera – objasnio je vlč. Pavelić.

Mladi naše biskupije pripremaju se za Susret hrvatske katoličke mladeži u Sisku

Katolička mladež iz cijele Hrvatske susrest će se 5. i 6. svibnja ove godine u Sisku pod geslom: „U svjetlosti hodimo“ (1 Iv 1, 7). Kao i svi susreti do sada, to će biti mjesto zajedništva, molitve i radosne manifestacije crkvenog života. Mladima je to posebno svojstveno: otvorena srca susretati druge, graditi zajedništvo i pokazati u molitvi i druženju što je to Crkva. „Smatram potrebnim reći kako se ovaj susret koji, istina traje samo dva dana, ne može ostvariti u pravom smislu bez temeljite pripreme. Da bi Kristovo svjetlo zasinalo u srcima mladih koji će prisustvovati susretu u Sisku, da bi se odrazilo na njihovim licima i u njihovim životima, oni se za to moraju pripremati u svojim župama. U katedralnoj župi u Požegi još prošle godine je započela priprava za susret prema katehezama koje je izdao organizator. Katalog uključuje 25 potanko razrađenih kateheza koje prate liturgijsku godinu, a dodatni materijali za pojedine susrete mogu se naći na mrežnoj stranici www.mladisb.hr. Prednost kataloga je u tome što i mladi sami mogu po njemu animirati susrete. Osim katehezama, mladi se u župi pripremaju za susret euharistijskim klanjanjima, karitativnim akcijama i pjesmom“, ističe Marijan Pavelić, župni vikar župe sv. Terezije Avilske u Požegi. I u ostalim župama naše biskupije u tijeku su pripreme mladih za susret u Sisku. (H. T.)

ZDRAVKO JELČIĆ, PREDSEDNIK UPRAVE POŽEŠKOG SPIN VALISA

U životu i radu uzor mi je sv. Benedikt i njegov moto »Moli i radi«

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković i Mladenko Soldo

Požeška tvornica namještaja Spin Valis trenutno zapošljava 510 radnika i jedna je od rijetkih tvrtki koja je uspješno nosi s gospodarskom krizom i recesijom. Prošle godine broj zaposlenih povećali su čak za 40 novih radnika. Na mjestu predsjednika Uprave od 2005. godine nalazi se 54-godišnji Zdravko Jelčić, diplomirani ekonomist. Prije dolaska na to radno mjesto radio je od 1983. do 1988. godine u upravi Kutjevačkog kombinata, a nakon toga do 1991. godine kao direktor računovodstveno-financijskog sektora u požeškoj tvrtki Spinot. U Spin Valis je došao 1992. godine gdje do preuzimanja čelnog mjesta radio kao financijski direktor te bio predsjednik Nadzornog odbora. Trenutno je i predsjednik grupacije proizvođača namještaja u Hrvatskoj gospodarskoj komori.

– U životu i radu uzor mi je sv. Benedikt i njegova krilatica „Ora et labora“, odnosno „Moli i radi“. Ako se dnevno pokušava ostvarivati ta vertikala i horizontala koja je simbolika samog križa uz žrtvu davanja sebe i od sebe, onda se može graditi bolji svijet u malom. Uvijek sam nastojao da mi život bude ispunjen ne samo radom nego i brigom za druge kroz socijalnu osjetljivost, kroz društveno odgovorno poslovanje i vođenje tvrtke tako da pravednost bude najveća moguća

prema svima, da sebičnost, pohlepa i neodgovornost budu sve manje – ističe Zdravko Jelčić.

Tako se ponašati i raditi nije nimalo lako posebno ako je čovjek na čelnom mjestu tvrtke koja je na globaliziranom tržištu i koja čak 80 posto svoje proizvodnje izvozi, uglavnom na zapadno tržište. – Na taj način smo više suočeni s izazovima suvremenog svijeta, bezdušnosti krupnoga kapitala i velikih igrača koji vide samo novac, moć i vlast, goli interes bez odgovornosti. Međutim, to mi dodatno daje motiv i snagu da se još više borim za malog čovjeka, hrvatske nacionalne interese, za opstanak ovo malo industrije koje je ugroženo procesom globalizacije – kaže predsjednik Uprave Jelčić.

U tom kontekstu posebno ističe veliku opasnost koja je trenutno vrlo aktualna i na kojoj je vrlo angažiran u pravcu informiranja, udruživanja pa i lobiranja kako se ne bi dogodilo ono najgore za hrvatsku drvenu industriju, a to je davanje u koncesiju hrvatskih šuma.

– Jedno od naših najvećih blaga jesu hrvatske šume koju su procijenjene na preko 50 milijardi eura. S obzirom na to da je Hrvatska ugrožena zbog svoje visoke zaduženosti, postoji opasnost da probleme trenutno riješi davanjem šuma u koncesiju krupnom kapitalu koji je uz to vrlo zainteresiran za to naše nacionalno bogatstvo i blago. Ako se to dogodi, velika je opasnost da ukupna drvena industrija u Hrvatskoj nestane. To možemo zaključiti iz primjera povrata imovine pojedinim bivšim vlasnicima šuma kao što je slučaj s povratom 12.000 hektara šuma u okoliču Našica. Aktualni strani vlasnici gospodare vraćenim šumskim dobrima tako da ni jedan trupac prvoklasnog slavonskog hrasta i bukve posječen u toj šumi ne završi u hrvatskoj drvoprerađivačkoj industriji već putem međunarodne licitacije, koja je zakonom propisana, u cijelosti završe na inozemnom tržištu. Tako nijedna hrvatska tvrtka nema šanse da kupi trupce od aktualnih vlasnika šume. Na isti način će trupci završiti na stranom

tržištu ako hrvatske šume budu dane u koncesiju, i to bez obzira tko će biti koncesionar. Na ovom konkretnom primjeru vidimo koliko bi bilo opasno naše šume dati u dugoročnu koncesiju krupnom kapitalu – objasnio je Jelčić.

I dok s jedne strane Jelčić vodi borbu za očuvanje hrvatskih šuma, s druge strane ne nastoji samo sačuvati stečene pozicije na tržištu nego ih i ojačati. Kako bi se u tome uspjelo, nužna su stalna ulaganja. Za ovu godinu već su dogovorena ulaganja u iznosu od 2 milijuna eura. Uprava već ima spremne projekte i za korištenje novca iz fondova kada Hrvatska uđe u EU. Riječ je o investicijama ukupne vrijednosti 10 milijuna eura. Najviše novca bit će potrošeno za gradnju kogeneracijskog postrojenja, a nabavit će se još linija za optimalno krojenje, za lijepljenje, sortiranje te novi blok sušara. Sve to trebalo bi pomoći tvrtki da se što uspješnije nosi s konkurencijom, posebno s onom koja dolazi s Dalekog istoka.

– Imamo jasnu strategiju ostanka na tržištu, ali je ključno da sirovinaska osnova ostane u hrvatskim nacionalnim okvirima. U tom kontekstu mi zagovaramo da se nacionalne šume daju u koncesiju nacionalnoj tvrtki Hrvatske šume ili da se primijeni model koji imaju Francuzi, odnosno da se samo određene površine daju u koncesiju, i to do godinu dana – objasnio je Jelčić.

Vjera nam ne smije biti samo tradicija

Za očuvanje vjere obitelj je jedno od najvažnijih mjesta. Zato Zdravko zajedno sa suprugom Mirom nastoji kršćanske vrijednosti usaditi i svojim trima kćerima kako vjera ne bi bila za njih samo tradicija nego način života. Iako to nije nimalo lako jer su to u današnje vrijeme uglavnom vrijednosti koje su protivne struji vremena, ali uvjeren je da se isplati u to uložiti trud i napor. Osim redovitog sudjelovanja na nedjeljnim misnim slavljenjima nastoji se i na drugi način uključiti u župne aktivnosti, posebno u one karitativne. Osobito mu je drago što je unatoč brojnim poslovnim obvezama uspio biti sudionikom biskupijskog hodočašća u Svetu zemlju te u Rim.

PRIGODNE AKCIJE CARITASOVIH VOLONTERA U POŽEGI I KAPTOLU

Oslikavali bočice za blagoslovljenu vodu

Volonteri Caritasa župe sv. Terezije Avilske te župe sv. Petra i Pavla i u vremenu između došašća i korizme imali su akcije kojima su pokušali prikupiti sredstva za potrebite u svojim župama. Za blagdan Bogojavljanja ili Sveta tri kralja volonteri u Kaptolu prodavali su oslikane bočice za blagoslovljenu vodu. Suradnica Caritasa studentica Nikolina Rajf oslikala je stotinjak bočica za tu prigodu. – Dirljivo je kako Caritasovi volonteri koriste sve moguće načine da nešto priskrbe, a ujedno i da uljepšaju blagoslovine. Lijepo je što su vjernici imali priliku da blagoslovljenu vodu stave u lijepo uređene i ukrašene bočice koje onda mogu stajati i na nekom vidljivom mjestu

– kazao je kaptolački župnik Josip Klarić.

U katedralnoj župi bočice za blagoslovljenu vodu oslikavali su u svojim redovitim radionicama. Osim prigodne prodaje bočica Caritas je imao akcije i za blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu i za Gospu Lurdsku kada su prodavali svijeće koje su sami oslikavali. Za blagdan sv. Valentina napravili su licitarska srca koja su potom prodavali. – Potrebitih je sve više. Svaki dan netko novi zakuca na naša vrata tražeći pomoć. Ovim akcijama nastojimo prikupiti sredstva kako bismo pomogli najpotrebitijima jer svima jednostavno ne možemo pomoći – kaže Ivica Grgić, voditelj Caritasa katedralne župe. (H. T.)

Pomoć za Dom za nezbrinutu djecu u Hrvatskom Leskovcu

Tijekom devetnice sv. Valentinu i u tjednu do prve korizmene nedjelje Caritas pleterničke župe tradicionalno je organizirao prikupljanje pomoći za Dom za nezbrinutu djecu sv. Josipa u Hrvatskom Leskovcu. – Devetnicu sv. Valentinu želimo konkretizirati istinskom ljubavlju naših župljana koji svojim darom pokušavaju dotaknuti dušu onih koji imaju manje nego oni. Darove šaljemo u dom, koji inače drže časne sestre karmelićanke i u njemu skrbe za tridesetak djece. S njima surađujemo već deset godina. Osim što im svake godine šaljemo darove u Hrvatski Leskovac, sestre i djeca nekoliko su puta posjetili Pleternicu i bili gosti naših obitelji. S mnogima su sklopljena trajna prijateljstva pa i kumstva. Inače, dio ovih darova poslat ćemo i časnim sestrama u Novu Vesu u Zagrebu koje skrbe o beskućnicima – rekao je župnik Čorković. Prvi put ove godine u prikupljanju pomoći za djecu iz doma u Hrvatskom Leskovcu uključila se i novoosnovana Udruga djece s poteškoćama u učenju »Osmjeh«. – Članice udruge pekle su kolače i prodavale ih ovdje ispred crkve, a tim novcem kupili smo dodatne poklone za djecu u Leskovcu. Sve su to napravile naše vrijedne župljanke pa se nadam kako ćemo i u buduće surađivati – dodala je voditeljica župskog Caritasa Marica Radonić. Caritas pleterničke župe sv. Nikole trenutno okuplja petnaestak volontera koji nastoje pomoći i obiteljima slabijeg imovnog stanja, samcima te starima i bolesnima. – Obidemo ih redovito uoči Božića i Uskrsa pa ćemo tako sljedećih tjedana posjetiti i darivati između 60 i 80 obitelji – rekla je M. Radonić. (V. Milković • Snimila: Vesna Milković)

CARITAS U ŽUPI KRALJICE SV. KRUNICE U NOVOJ GRADIŠKI

Caritas djeluje pod motom »To je kršćanstvo na djelu«

U novogradiškoj župi Kraljice sv. Krunice u srijedu 15. veljače održan je susret o djelovanju župnoga Caritasa, koji djeluje pod motom »To je kršćanstvo na djelu«. Ovih dana javljaju se volonteri i ispunjavaju prijavnice, a tijekom korizme bit će i prigodne aktivnosti.

– Sve je više onih u župi koji kucaju na naša vrata i traže materijalnu, ali i duhovnu pomoć kako bi se znali nositi s poteškoćama koje su ih zadesile. Želimo na ovaj način poučiti sve vjernike da prije svega znaju suosjećati s potrebitima, moliti za njih, biti im blizu u nevoljama i pružanjem različitih oblika pomoći. Svatko od nas sigurno može pomoći drugome, ali možda ne zna kako. Nije pomoć samo dati nekome kruha i ruha, nego biti mu prije svega duhovno blizu, znati suosjećati s njime, a tek onda mu pokušati pomoći i materijalno. Naš župni Caritas djeluje na tri razine, odnosno u tri skupine: djeca, mladi i odrasli. Smatram da je jako važno djecu od najmanjih nogu učiti karitativnom djelovanju, a isto tako i mlade poučiti što znači prava kršćanska ljubav u vremenu kada je sve oko nas svedeno na neku računicu, na profit – ističe župnik Jozo Jurić uvjeren da će župljani prepoznati trenutak i vrijeme u kojemu živimo kao ono koje od njih traži da posvjedoče svoje opredjeljenje za Isusa Krista. (V. Mikić)

SEDMEROČLANA OBITELJ MATE I ŠTEFICE RALAŠIĆ IZ ŽUPE NOVA KAPELA

Iako je teško, vjerujemo da ćemo uz Božju pomoć uvijek imati ono što nam je potrebno

Piše i snimila: Višnja Mikić

Sjeverno od centra Nove Kapele, u obiteljskoj kući, tiho i skromno živi obitelj Mate i Štefice Ralašić. Mato je završio srednju elektrotehničku školu, a Štefica ekonomsku. Upoznali su se, „zagledali“ i oženili. Ona trenutno prima roditeljsku naknadu, a Mato radi tek par mjeseci na ugovor o djelu. Primanja su skromna i teško se sastavlja kraj s krajem, ali ova je skromna obitelj zadovoljna. U braku su 15 godina. Nisu se bojali života, pa su od Boga primili petero djece: Ivan je učenik osmog razreda, Marko polazi šesti, a Nikolina prvi razred. Blizanci Ema i Luka najmlađi su. Doduše, Ema je starija od brata 5 minuta. Imaju šest mjeseci, a jesenas ih je krstio biskup Škvorčević i veoma su ponosni na to.

Zajednička molitva

– Nama je veoma drago što je otac biskup krstio našu djecu. Ponosni smo. To su trenutci koji se pamte cijeli život. Puno radim i najčešće sam kod kuće tek uvečer, ali djeca su redovita na vjeronauku i na svetim misama. Mama Štefica ne propušta zajedničku večernju molitvu s onima koji su kod kuće, a Nikolina je prva uz nju kad se moli – kaže Mato koji je čitač u župnoj crkvi Blažene Djevice Marije kao

i najstariji sin Ivan. Nikolina želi pjevati u dječjem crkvenom zboru i plesati u KUD-u „Šokadija“, ali roditelji kažu neka pričeka bar još godinu dana. Na majci je puno toga kad otac ode od kuće: otpremati đake, baviti se malenima, kuhati, prati. Uz primanja, kakva su trenutno, treba se štedljivo ponašati i često koristiti maštu da sve bude kako treba, ali Ralašići su zadovoljni. Dočekali su nas nasmijani i dobro raspoloženi.

Sve stignemo i ne žalimo se

– Prije udaje odlazila sam u Njemačku na sezonski rad, dva mjeseca godišnje i tako pet godina. Poslije udaje radila sam jedno vrijeme kao spremačica, pa osam mjeseci u jednoj tvrtki, ali sada ne bih mogla nikako. Blizance redovito vodimo na vježbe razvojne gimnastike, inače su nam, hvala Bogu, sva djeca zdrava. Svi su dobri đaci, ne smetaju jedni drugima dok uče, niti im smeta „pjesma“ blizanaca – kaže ova skromna i vrijedna žena.

Ivan nam se pohvalio kako igra u malogometnoj ekipi za osnovnu školu i veoma voli nogomet. Jednako ga voli i Marko koji igra za školu i u pionirskoj ekipi NK „Slavonac“ Nova Kapela. Marko voli i ribolov. Na zidu u sobi je veliki poster poznatih hrvatskih nogometaša ispod kojega Ralašićevi dečki rado bora-ve i uče. Nikolina voli crtati. Svako dijete ima svoje kreativne aktivnosti, a svi pomažu mami oko blizanaca.

– Ivan će ove godine imati i krizmu, morat ćemo se spremati, ali najvažniji su sakramenti, pa tek onda slavlje – kaže Mato, dodaje da su uspjeli kreditom otplatiti kuću u kojoj žive.

Iako je teško, vjeruju kako će uz Božju pomoć, živjeti skromno, imati sve ono naj-

nužnije što im je potrebno. Automobil im je davno postao „punoljetan“, ali, kažu, glavno je da služi. Imaju nešto i njive koju obrađuju, vrt za koji se brine Štefica, tu su i svinje za „smok“. Na različite načine nastoje što jeftinije pribaviti hranu.

– Moji su roditelji puno pomagali dok ih je služilo zdravlje, sada su tu godine i bolesti i ne možemo očekivati da se brinu i o nama. Uzgajam sama krizanteme, pa u jesen i tu bude koja kuna. Dobro dođe jer počne škola, treba sve pribaviti, odjeću i obuću. Nije mi teško, samo da mi Bog da zdravlje, sve ja hoću i stignem – kaže Štefica.

Rado ćemo primiti roj pčela

Pitali smo naše simpatične i skromne domaćine ima li vremena za kakav predah jer puno rade i Mato je samo uvečer kod kuće. Štefica kaže kako stigne povremeno susjedi na kavu. Mato dodaje da pronadu vremena za hodočašća u bliža marijanska svetišta i prošteništa: u Pleternicu, Kloštar, na Gospino polje. Godinama su hodočastili Majci od Utočišta u Voćin, ali sada će Voćin „pričekati“ da najmanji porastu. Upitamo i što im je najpotrebnije trenutno.

– Ma ima drugih obitelji koje su sigurno u većoj potrebi nego mi – kaže Mato dodajući kako trebaju namjestiti sobe, urediti kupaonicu, ali to sve može i pričekati. – Ponosni smo na svoju djecu i na to što je naše blizance krstio otac biskup. Brinut ćemo se o svima najbolje što možemo. Kad ste već uporni, evo, reći ću: malo sam se počeo baviti pčelarstvom. Imam prijatelja u Sičama uz kojega pomalo učim. Evo, ako mi netko od pčelara želi pokloniti roj, to ću rado primiti – kaže Mato. Mato i Štefica otvoreni su za primanje novih života ako je to u Božjoj volji. – Bože, daj zdravlja i blagoslova našoj obitelji, sve drugo će lako biti – zaključili su Ralašići.

OBITELJ EMICE I ŽELJKA ŽILIĆA IZ PREKOPAKRE PRIMJER JE VJERNIČKE OBITELJI

»Nedjeljna sveta misa ljudima bi trebala biti nešto bez čega ne mogu, poput vode!«

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Zajedništvo u svakodnevnim prilikama, na proslavi imendana, krstinki ili blagdana, a osobito na nedjeljnoj svetoj misi, to je ono što bi trebalo biti temelj svake prave vjerničke obitelji. Misle tako Emica i Željko Žilić iz Prekopakre, i to su, kažu, nastojali prenijeti i na svoju djecu 34-godišnjeg Marka, 32-godišnjeg Ivana, 29-godišnju Anu, ali i na svoju unučad. „Marko je oženjen Marijom i imaju dvoje djece, Magdalenu i Josipa. Ivan je oženjen Ružicom s kojom ima Marka i Davida, Ana je udana za Ivicu i imaju sina Mateja. Marko s obitelji živi s nama u kući, Ana je u kući odmah do nas i svaki dan se 'zaleti' ovamo. Ivan živi u stanu u Pakracu, ali je također svaki dan tu. Dovedu obavezno djecu i tada nas trinaestero bude u kući, kao da se nitko nije ni odselio. Gledati ih kako rastu, kako su veseli i razigrani, slušati njihove priče i 'probleme'... to mi je najljepše. Da nismo imali djece i sada unučadi, mislim kako bi nam život bio prazan. I svoju djecu i unučad učimo da se vole i budu zajedno jer, ako se djeca kao mala nauče zajedništvu, tako će se ponašati i kada odrastu“, rekla je gđa Emica.

S majkom se složio i najstariji sin Marko. „Zajedništvo i druge tradicijske vrijednosti najvažnije su mi i nikada ne bih mi-

jenjao ovaj način života. Naravno, u svakoj obitelji bude i razmirica ali, sve se to može lako riješiti. Kazati „Oprosti“ ne bi trebao biti nikakav problem mada kod mnogih izgleda da ipak jest“, rekao je Marko.

U obitelji se uči zajedništvu

Emica, umirovljena medicinska sestra i Željko, voditelj Poduzetničkog inkubatora u Pakracu, potječu iz vjerničkih obitelji. U njima su se, kažu, i naučili zajedništvu pa stoga svoju djecu okupljaju i na proslavama imendana, rođendana, krstinki i kao najvažnije, na nedjeljnim misama i u dane blagdana.

„U našoj je župi posebno svečano na blagdan Velike Gospe. Tada zajedno odemo na misu, ja pripremim ručak za sve i poslije mise se ovdje opet okupimo. Odlazimo s djecom i na nedjeljne mise, potom se ovdje sastanemo i zajedno molimo. To mi je uvijek najljepše. Sada i oni svoju djecu uče da budu okrenuti Bogu. Mislim da nam je to svima najpotrebnije, i to svaki dan, a ne samo onda kada nam je teško i kada odlučimo moliti Boga za nešto“, istaknula je gđa Emica. Kao dječak Željko Žilić je bio ministrant, uz crkvu je ostao vezan i kasnije pa je bio i član Župnog pastoralnog vijeća u Pakracu. Osim obitelji na njegov razvoj kao čovjeka vjernika posebno je utjecao svećenik Josip Pašić koji je u Pakracu službovao punih 25 godina. „Imao sam sreću što sam ga poznavao, on je imao silan utjecaj na mene. Rekao bih danas: roditelji ti daju temelj a župnik te može nadograđivati i upotpuniti tvoj svjetonazor. On je bio veliki intelektualac i kao takav za mene izazov. Kao znatiželjno

dijete koje nije voljelo osrednjost, od njega sam puno naučio“, kazao je Željko.

Nedostaje nam poštenja, odgovornosti i dosljednosti

Višečlanih obitelji okrenutih Bogu i tradicijskim vrijednostima poput zajedništva, slažu se Žilićevi, u današnje vrijeme je sve manje, a razlog tomu je u pobrkano-me sustavu vrijednosti. „Puno toga, čemu su nas učili roditelji, mnogi su negdje izgubili. Primjerice, jedna od najvećih vrlina kojoj čovjek treba težiti jest poštenje, a toga nam danas nedostaje. Nedostaje nam i odgovornosti i dosljednosti. S druge strane, postali smo previše zli jedni prema drugima umjesto da budemo dobri. To onda prenosimo na djecu. Ne možete djeci pričati jedno, a vi se ponašate drugačije. Ako se čovjek ponaša kako treba, djeca će to primijetiti i poprimiti, ne treba im se ništa posebno govoriti. Kao čovjek u zrelim godinama, ljudima bih savjetovao da preispitaju sebe i vrijednosti koje žele imati u svom životu. Nedjeljna sveta misa trebala bi im biti nešto što im je potreba bez koje ne mogu, poput vode. Jer, vremena u kojima živimo možda se i mijenjaju, ali neke vrijednosti su vječite“, istaknuo je na kraju Željko Žilić.

Posvećeni papi Ivanu Pavlu II.

Kao mlada Emica Žilić je hodočastila u Mariju Bistricu i u Đakovo, a kasnije na Trsat i u Međugorje. Željko je bio u prilici sresti se s kardinalima Kuharićem i Bozanićem, a osobito, kaže, pamti riječi kardinala Kuharića: „Ne živi čovjek samo o kruhu.“ Žilićevi su dva puta hodočastili u Rim i bili na audijenciji kod pape Ivana Pavla II. „Posebno me je privlačila njegova blagost“, kazala je Emica. „On je fenomen po tome što je znao jednostavnim riječima, na svakome prihvatljiv način, iskazati životne stvari. Ne znam je li u povijesti bio takav primjer da su druge vjere tako poštovale nekog papu kao Iva-na Pavla II.“, dodao je Željko.

ŽUPA ROĐENJA BLAŽENE DJEVICE MARIJE U KUTJEVU JEDNA JE OD NAJSTARIJIH U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Već pet stoljeća ovdje se hodočasti na Malu Gospu

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Kutjevačka župa Rođenja Blažene Djevice Marije vjernicima Požeštine, a i šire u Požeškoj biskupiji, poznata je kao mjesto gdje se posebno slavi Rođenje Marijino – Mala Gospa. Mnogi vjernici svakog 8. rujna u Kutjevo dolaze i pješice kako bi izmolili Marijin zagovor.

– Gospa se ovdje štuje 500 godina, no u posljednje vrijeme kao da se nekako više hodočasti u Voćin ili u Pleternicu. Nakon dolaska u župu 2010. godine postavio sam sebi zadatak da osvježim pobožnost hodočašćenja Gospi Kutjevačkoj. Tako smo počeli uoči blagdana organizirati trodnevnicu na kojoj je svake godine sve više ljudi – rekao je župnik Marijan Đukić.

Župa u Kutjevu svoje korijene vuče iz daleke 1232. godine kao i samo naselje. Tada je ugarski kralj Andrija II. poslao 12 redovnika cistercita da utemele samostan-opatiju, a oni su zajedno s opatijom De Gotho sagradili i crkvu posvećenu Blaženoj Djevici Mariji. Bila je drvena i nalazila se u gornjem dijelu mjesta prema Orahovici. Sadašnju crkvu izgradili su isusovci. Svoj izgled ona je tijekom godina mijenjala, a današnji, barokni, dobila je u 18. stoljeću. U unutrašnjosti crkve je čak dvanaest predmeta koji su zaštićeni kao vrijedni primjerci barokne umjetnosti. – Nažalost, crkva je u takvom stanju da ju treba temeljito obnoviti. Prioritet su elektroinstalacije, potom apsida na krovu i cijelo krovno. Trebat će restaurirati i sve oltare, a konzervatori predlažu da se na toranj vrati barokna lukovica. Kako je riječ o skupim radovima, obnova će vjerojatno trajati godinama – kazao je župnik Đukić.

Koliko umrlih toliko i rođenih

Današnja župa Rođenja Blažene Djevice Marije uz Kutjevo obuhvaća i dvanaest filijala i u njoj je 4100 vjernika. Specifičnost župe čine Hrvati iz Hrtkovaca koji su se u vrijeme Domovinskog rata doselili u Kulu i u kojoj sada grade veliku novu crkvu. – Tada su na ove prostore došli i ljudi izbjegli iz Bosne i Hercegovine pa je u župi bilo mnogo djece i mladih. Nažalost, kasnije za sve nije bilo posla i dosta ih se iselilo. Statistika pokazuje da smo sada nekako 'na nuli', odnosno, svake godine imamo četrdesetak umrlih i isto toliko rođenih. Socijalna struktura i nije tako loša jer većina ljudi uspijeva naći posao u kombinatu ili nekoj manjoj tvrtki koja ovdje postoji no, imamo ipak dvadesetak obitelji kojima treba pomoć i mi to činimo preko našeg Caritasa – rekao je župnik Đukić.

Osim Caritasa, kutjevačka župa ima i zbor od tridesetak pjevača, skupinu od desetak čitača te dvadesetak ministranata. Župnik Đukić time ipak nije zadovoljan. – Župa je duhovno zapuštena i sada nastojim vjernike okupiti na raznim pobožnostima. Redovito održavamo svibanjske i listopadske pobožnosti, križni put i, kao što sam već rekao, posebno smo posvećeni pobožnosti hodočašćenja Gospi Kutjevačkoj. Nastojim okupiti i što više mladih iako to nekako slabo ide – dodao je župnik.

Roditelji trebaju biti primjer djece

Sedmogodišnji Ivan Miškić ministrant je, a zatekli smo ga kod župnika kada mu je donio dar za imendan. Sliku na kojoj su crkva, oblaci i anđeo sam je naslikao. – Donio sam poklon župniku jer mi je pomogao da postanem ministrant, a poveo me i na blagoslov kuća – kazao je Ivan. Za razliku od Ivana, mnogi njegovi vršnjaci, a i oni nešto stariji, nisu redovito u crkvi. – Dolaze kada se treba pripremiti za prvu pričest ili krizmu, a onda nekako 'nestanu'. Radije vrijeme provode za računalom, što nije dobro – rekla je Marija Kukić, čitačica u crkvi. – Obećaju mi na vjeronauku kako će doći na misu, a onda ih ipak nema jer na misu nisu došli ni njihovi roditelji. Roditelji bi trebali biti primjer djece. Vjerujem ipak kako ću uskoro uspjeti u župi organizirati i dječji zbor – dodao

je vjeroučitelj i orguljaš Pile Miškić. U nastojanju da okupi što više mladih, župnik Đukić planira ove godine preurediti staru gospodarsku zgradu i pretvoriti ju u vjeronaučnu dvoranu. – Bez obzira na to što je naša župa zbroj vjernika raznih mentaliteta, uvjeren sam kako će se ona ipak s vremenom 'osvježiti' mladima i da će duhovno napredovati. Vjerujem da ćemo uskoro u našoj biskupiji prednjačiti u pobožnosti i duhovnosti – zaključio je župnik Marijan Đukić.

Milosna Gospa Kutjevačka

Slika milosne Gospe Kutjevačke vrlo je rijedak kasnorenesansni spomenik, a postojala je još u staroj crkvi. Prilikom izmjene starog okvira na njemu je pronađena ispisana 1511. godina, no pretpostavlja se da je starija. Predaja o njejoj čudotvornosti seže još u tursko doba kada je jedan obijesni Turčin na konju odlučio mačem sliku isjeći, ali su i on i konj iznenada pali pod humak ispod stare crkve i poginuli. Turci sliku više nisu dirali. Slika je ostala neoštećena i u požaru 1918. godine, a mnogi koji su ispred nje molili svjedočili su kako im je Gospa uslišala molitve. Dio tih svjedočanstava zapisao je župnik Mijo Maradin.

PREDSTAVLJEN PRVI NOSAČ ZVUKA POŽEŠKOG ORGULJAŠA ALENA KOPUNOVIĆA LEGETINA

Portret požeških katedralnih orgulja u zvuku najizvrsnijih domaćih i stranih skladatelja

Piše: Sanja Najvirt

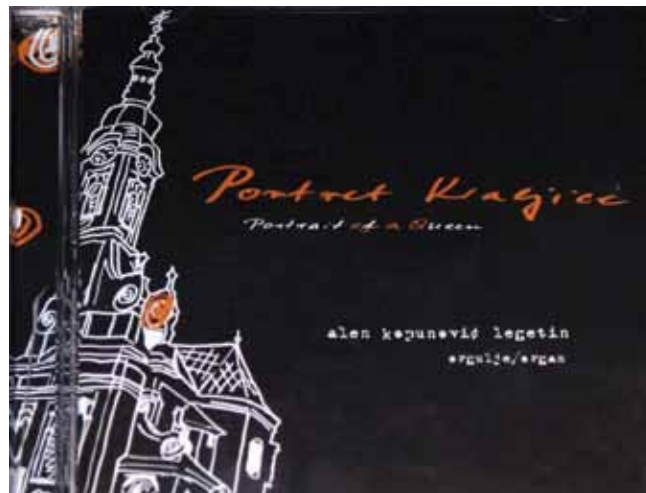
Portret kraljice – naziv je prvog samostalnog nosača zvuka požeškog orguljaša Alena Kopunovića Legetina, jednoga od najistaknutijih orguljaških interpretata u nas. Kopunovićev nosač zvuka ovih dana je objavljen u Croatia Recordsu u vrhunskoj produkciji Vanje Lisjaka, a kulturnoj i glazbenoj javnosti 'premijerno' predstavljen zagrebačkim koncertom.

Riječ je o sedamdesetminutnom orguljaškom portretu novog, požeškog instrumenta izgrađenog na poticaj požeškoga biskupa dr. Antuna Škvorčevića u baroknom prostoru terezijanske katedrale u Požegi te njegovim sjajnim zvukovnim bojama i mogućnostima. Velebne požeške orgulje, podsjetimo,

potpisuje ugledna radionica Eisenbarth iz Passaua, podignute su u povodu 10. obljetnice Požeške biskupije.

Da ovaj album odabirom skladbi nadilazi jednu temu, jedan skladateljski ili nacionalni opus, stilsko razdoblje ili orguljašku školu, sugerira već i sam njezin naziv. Istodobno grandiozan, blještav, ali i odmjeren i dostojanstven kakav portret kraljice uistinu i jest, podrazumijeva suprotstavljanje bezvremenog, široko poznatog i onog gotovo zaboravljenog, rijetkog, a time i ekskluzivnog. Time se zasigurno vodio i sjajni orguljaš kakav je Alen Kopunović Legetin iza kojeg je već veliko domaće i inozemno koncertno iskustvo u njegovu umjetničkom laviranju osobnosti požeškog glazbala i njegova iznimnog potencijala.

Uz Leščana, Dugana, Vidakovića, kao hrvatski skladateljski sakralni trolist, tu su izvedbe Waltherove transkripcije Vivaldijevih violinskih koncerata, ali i 'kraljevska' orguljaška skladba *Toccata i fuga u d-molu*, najizvođenije, možda i najkontroverznije Bachovo djelo. Osjećajna i prozračna Mozartova *Fantazija u d-molu*, jedna od njegovih najpoznatijih

skladbi za pianoforte, još je jedna posvećta tradiciji i u završnici, kako to lijepo promišlja muzikologinja Helena Novak, vraća se na arhaičnu jednostavnost i nepretencioznost stare crkvene popijevke u Lešćanovoj *Pjevaj hvale, Magdaleno*, izvan nacionalnog konteksta nažalost nedovoljno poznate *Cithare Octohorde*. Sve to je odabrano i interpretirano kako bi utjelovio u potpunoj slojevitosti portret jednih od najnovijih i najraskošnijih orgulja u nas.

NIKOLA GARAŠIĆ IZ ŠTIVICE SKLADAO JE MNOGE DUHOVNE I DOMOLJUBNE PJESME

U skladbi *Molitva* spomenuo se i posjeta bl. Alojzija Stepinca Štivici

Piše i snimila: Višnja Mikić

„Molitva sina – hrvatskog vojnika“, „Hrvatska zemljo, stvorena od Boga“, „Molitva“, „Marija Magdalena“, neke su poznatih duhovnih i domoljubnih pjesama poznatog glazbenog umjetnika Nikole Garašića koji je rođen 1945. godine u Štivici. Krajem prošle godine u osnovnoj školi u Starom Petrovu Selu otvoren je glazbeni kutak ovom glazbeniku i pjesniku koji od petnaeste godine živi u Zagrebu, ali se zvukom i stihovima uvijek vraća rodnom kraju i Slavoniji. Svoje duhovne skladbe, kaže, posvetio je najprije kroz povijest napaćenom hrvatskom narodu. Iza njega je više stotina pjesama, platinaste, zlatne, srebrne ploče i stotinjak još neobjavljenih pjesama. Prijelomne 1971. godine skladajući domoljubne pjesme, našao se na listi tada nepoželjnih skladatelja. Od devedesetih, kreću njegove najplodnije glazbene godine. Objavljivao je i poeziju u Hrvatskoj književnoj reviji „Marulić“ i u katoličkom kalendaru „Da-

nica“. Za skladateljski rad, među ostalim priznanjima, dobio je plaketu „Tamburica“, medalju grada Nova Gradiška i zlatni violinski ključ u Pittsburghu. Član je Hrvatskog društva skladatelja i Hrvatskog književnog društva sv. Jeronima, a od 1971. član je Matice hrvatske.

Nevjerojatan je njegov glazbeni opus: od komorne, orkestralne, vokalno-instrumentalne i vokalne glazbe do pjesama za djecu. Tijekom Domovinskog rata angažirao se u humanitarnim aktivnostima te koncertima u Sjevernoj i Južnoj Americi. Njegova pjesma „Molitva sina – hrvatskog vojnika“ izvedena je 1992. u školi, a skladba „Hrvatska zemljo, stvorena od Boga“ u župnoj crkvi u Starom Petrovu Selu. U ovoj crkvi 2001. godine održao je autorski koncert. Često je putovao po svijetu, bio je u Svetoj zemlji, surađivao s Hrvatima iseljene Hrvatske. Njegove pjesme izvođene su na svim kontinentima. U skladbi „Molitva“, koju

je posvetio majci, dotaknuo se i posjeta današnjeg blaženika Stepinca Štivici 1938. godine i štivičkoj župnoj crkvi sv. Marije Magdalene.

BAROKNA CRKVA SVETE TEREZIJE AVILSKE U NOVOJ GRADIŠKI

Arhitektonski i duhovni biser, simbol i ponos grada

Piše: Višnja Mikić • Snimio: Miroslav Prpić

Nova Gradiška je među najmlađim hrvatskim gradovima, ali od postanka grad se ponosi crkvom sv. Terezije Avilske, zaštićenim spomenikom kulture, biserom arhitekture kasnoga baroka i simbolom grada.

Spretni graditelji

Godine 1748. austrijski časnici počeli su gradnju novog štaba Gradiške pukovnije. Najprije je sagrađena katolička crkva, privremenog karaktera, mala i od drva. Zbog naglog razvoja mjesta 1756. blagoslovljen je kamen temeljac današnje crkve sv. Terezije, a dvije godine kasnije kapela je gotovo dovršena. Postavljeni su prozori i vrata, pokrivena je šindrom, podignuti su propovjedaonica, glavi oltar i pobočni oltar sv. Ivana Nepomuka. Oltar crkve sv. Terezije kasnobarokne je provenijencije s drvenim, izvornim, mramoriziranim svetohraništem. Iznad njega je bogato ukrašen, pozlaćen i posrebrn ciborij, koji nose četiri stupa s pozlaćenim kapitelima. Na vrhu ciborija je pozlaćeni križ na oblacima i ukrštena koplja. Lijevo i desno od oltara nalaze se dva velika klečeća anđela na zidanim postoljima – konzolama. U kasnobaroknom stilu je i propovjedaonica, sastavljena od polygonalne govornice i baldahina s prikazom četiriju evanđelista na ogradi. Baldahin je ukrašen s četiri volute, a na vrhu je Božje oko s pozlaćenim zrakama. Dijelovi propovjedaonice preslikavani su nekoliko puta. Toranj crkve izgrađen je 1765. i zbog svog osebnog i jedinstvenog oblika postao je legenda u predaji i u pisanim tragovima. I danas neki tvrde kako je kapa zvonika kameni monolit. Međutim, spretni i vrijedne ruke graditelja robusno, ali nadasve sklad-

no krunište izvele su u najobičnijoj opeci izvana zaštićenoj nepropusnom žbukom.

Osnivanje župe

Te iste godine iz cerničke župe su izdvojena sva sela koja su se nalazila unutar Vojne krajine. Osnovana je nova župa, a za župnika je imenovan biskupijski svećenik Gašpar Rebrović. Grad se snažno razvija i župna crkva sv. Terezije postaje pretijesna te 1811. počinje gradnja nove župne crkve sv. Stjepana kralja (od

1982. župa je posvećena Bezgrješnom začecu BDM). Pune 64 godine crkva sv. Terezije bila je župna. Nakon stanke od 12 godina postaje to ponovno. Naime, veliki požar 1841. godine zahvatio je krovšte i toranj crkve sv. Stjepana. Nova crkva bila je izvan funkcije pune tri godine.

U drugoj polovini 19. stoljeća svećenici župe sv. Stjepana u okviru mogućnosti brinu se i o crkvi sv. Terezije. Crkva je renovirana 1914. i 1924. godine. Na blagdan sv. Terezije, nakon završetka radova, crkvu je blagoslovio poznati novogradiški župnik i dekan Pavišić. Uz tisućutu obljetnicu hrvatskog kraljevstva na ovoj crkvi su na tornju izvedeni zidarski i limarski radovi, a spomen-ploča uz spomenutu obljetnicu postavljena je godinu dana kasnije. Izvoditelj ugradnje novih orgulja u župnu crkvu, austrijski majstor Mauracher 1929. dobiva zadatak preurediti stare orgulje i prenijeti ih u crkvu sv. Terezije.

Prava obnova

Poslije II. svjetskog rata, crkvi sv. Terezije prijeti fizička ugroženost i opasnost od propadanja. Više puta crkvu je oštetila poplava. Pretpostavlja se da je 1961. godine prestalo korištenje crkve za liturgijske svrhe. Prodajom starog župnog stana 1984. Godine, s kojim je crkva dijelila isto dvorište, počinje začuđujuće brza de-

vastacija prostora te crkvenog pokretnog i nepokretnog inventara. Tijekom Domovinskog rata crkva je 9. studenog 1991. pogođena s dva neprijateljska projektila. Zahvaljujući hrabrim radnicima, između uzbuna, napada i rušenja, uspjelo se privremeno sačuvati krovšte od kiše i snijega, a najlonima su zatvorili prozore. Poslije Domovinskog rata obnova crkve doživljava svoj procvat. Nakon obavljenih drenaža i obnove krovne konstrukcije uklanja se dotrajala žbuka pročelja, ugrađuje se nova vanjska stolarija, slijedi vanjsko žbukanje, zatim žbukanje zidova i stropova te unutrašnja obnova i restauracija oltara, propovjedaonice i drugih pokretnih predmeta.

Obnovljeni prostor kasnobarokne jednobrodne ljepotice, kako ističe novogradiški župnik Perica Matanović, ne će služiti samo za misna slavlja nego i za održavanje izložbi i koncerata. „Svakog 10. u mjesecu i na blagdan zaštitnice ovdje će se služiti misna slavlja, a crkva će poslužiti i za okupljanje molitvenih zajednica. Organizirat ćemo u njoj izložbe sakralne umjetnosti, koncerte orguljaške sakralne glazbe te zborova koji njeguju sakralnu glazbu. Crkva će se uz najavu moći razgledati i uz stručno vodstvo“, kazao je župnik Matanović.

BICKLIST STJEPAN MILETIĆ IZ ŽUPE KAPTOL I NA HODOČAŠĆA ODLAZI BIKIKLOM

Oduvijek želim što bolje upoznati Riječ Božju i po njoj živjeti

Piše i snimila: Ljiljana Marić

Većina požeških studenata koji studiraju u dvjestotinjak kilometra udaljenom Zagrebu vikendima kući putuju autobusima, nešto ih manje koristi željeznicu dok je prava rijetkost da se netko vozi osobnim automobilom. Međutim, samo jedan kući dolazi biciklom. Stjepan Miletić, dvadesetogodišnji student treće godine geodezije iz podpapučkog sela Doljanovci, župa sv. Petra i Pavla u Kaptolu, najčešće na vikende dolazi svojim omiljenim prijevozom – biciklom. Ne zato što nema za autobusnu kartu, već zato što mu je biciklizam omiljeni hobi.

Do Zagreba za šest sati

– Prvi put na neki dalji put biciklom uputio sam se kada sam završio osmi razred. Tada sam otišao u sto kilometra udaljene Velike Zdenice. Nakon toga jednostavno su mi se dugotrajne vožnje biciklom počele sve više sviđati. Gotovo svakodnevno sam se počeo vozikati po cijeloj Požeštini, prelazio sam od 30 do 60 kilometra, ovisno gdje sam išao – prisjeća se svojih početaka Stjepan. Svaku vožnju, od prve do zadnje, bilježi u bilježnicu. Piše datum i vrijeme trajanja vožnje, relaciju, prosječnu i maksimalnu brzinu, kada i gdje je stajao, što je uzimao od hrane, je li bilo nekih problema i sl. Uz vodu, kaže kako je za hranu najbolje uzeti bananu i sendvič od pekmeza koji se napravi vrlo jednostavno da se kruh namaže s pekmezom i preklopi s drugom kriškom kruha. To je ono što najbrže vraća izgubljenu energiju.

Stjepan je i srednju geodetsku školu polazio u Zagrebu, ali tada mu roditelji iz straha nisu dopustili da putuje biciklom tako da je prvi put svojim omiljenim prijevoznim sredstvom počeo putovati na prvoj godini studija. – U travnju

2010. za uskršne blagdane prvi put sam iz Zagreba kući došao biciklom. Od Studentskog doma 'Stjepan Radić' u Zagrebu pa do moje kuće u Doljanovcima ima 205 kilometra i to sam odvezao za 7 sati i 4 minute. To je ujedno bila i moja prva najduža vožnja. Sada mi je za tu kilometražu dovoljno oko šest sati. Ubrzo nakon toga sudjelovao sam u biciklističkom maratonu od Karlovca do Iloka. Priključio sam im se u Kutjevu i tada sam prešao 170 kilometara – kaže Stjepan. Ponekad zajedno putuje i s dvojicom prijatelja iz Slavonskog Broda. Dvjestokilometarske vožnje nisu mu nikakav problem jer kada ne ide kući, bicikl vozi po okolici Zagreba, najčešće su to relacije do Karlovca, Marije Bistrice, Oroslavja, Zaprešića, Zaboka. Član je Biciklističkog kluba Dubrava za koji se i natječe.

Biciklom na devetnicu u Pleternicu

Biciklom rado odlazi i u marijanska svetišta, posebno u obližnje svetište Gospe od Suza u Pleternici gdje se održavaju devetnice. Kako je to vrijeme praznika, nije mu problem svaki dan biciklom otići do Pleternice.

– Od malena sam gotovo svake nedjelje išao na misu. U nižim razredima osnovne škole čak sam, kad bi me netko pitao što ću biti kad narastem, odgovarao da ću biti svećenik. Dosta bio zagrijan za to zvanje, čak sam od prabake tražio molitvenike kako bih čitao, listao, gledao slike. Jednom sam za Sv. Nikolu želio Bibliju, dobio sam ju i naravno bio presretan što sam imao svetu knjigu koju sam toliko želio. U vrijeme došašća sam išao na zornice. Ne sjećam se točno kada sam krenuo s tom malom predbožićnom žrtvom, ali mislim da je to bilo prije nego što sam krenuo u prvi razred osnovne škole. U početku nisam išao svaki dan, ali iz godine u godinu broj dana se po-

većavao. U početku sam išao na poticaj roditelja i jako sam im zahvalan što su me poticali na tu malu žrtvu jer danas kad idem sam bez njihova poticaja, vidim zapravo koliko mi te zornice znače – kaže Stjepan. Posebno je sretan što je dobro prebrodio vrijeme nakon krizme do sazrijevanja kada mnogi mladi počnu zaobilaziti crkvu. U tome ga nije omelo ni bavljenje biciklizmom.

Duhovne obnove

– Vrijeme nakon sakramenta potvrde nekako je ključno u životu kršćanina jer postajemo „slobodni“ i odlazak na svetu misu više nije „obavezan“. To razdoblje sam jako dobro prošao, meni se i dalje išlo na svetu misu istom željom, na zornice također, tako da mi je kršćanski život i dalje bio isti kao i prije. Nakon srednje škole upisao sam se na Geodetski fakultet. U tom razdoblju moga života dogodilo se nešto na području vjere. Živio sam u Studentskom domu 'Stjepan Radić' gdje se svakog utorka održava vjeronauk za studente. Jednom sam otišao i ostao zadivljen. Salezijanac don Damir Stojić, koji predvodi vjeronauk, na jako lijep i razumljiv način prenosi Božju Riječ studentima. Od tada gotovo svaki put dođem i poslušam temu o kojoj se raspravlja. Također sudjelujem i na duhovnim obnovama koje on organizira. Išao sam dva puta i na ljetovanje studenata u organizaciji don Damira. Oduvijek me je zanimala Riječ Božja, ovdje sam naišao na njeno tumačenje, njeno približavanje nama, njeno značenje za nas – baš na ono što sam htio, a nisam našao. Iz dana u dan želja mi je što bolje upoznati Božju Riječ i živjeti po njoj, a kada sam kod kuće u župi uključujem se u rad biblijske grupe – kaže Stjepan.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Tomislav Ivančić

PRVA KORIZMENA NEDJELJA

Grieh je doveo opći potop na svijet. Zlo koje mislimo, govorimo i činimo cijeli svijet preplavi patnjom, boleštim, ratovima, smrću. Od grijeha je jači samo Bog. Mi smo robovi zla i patnje, nitko se ne može osloboditi boli, smrti, straha. Samo je Isus Spasitelj. A on je otišao u pustinju i suprotstavio se napastima, đavlu i grijehu. Naš život je poput pustinje. U njoj nas napada zlo i depresija, besmisao, tuga, mrmljanje, lijenost i optuživanje drugih. Đavao se služi grijehom da nas prevari, on je lažac, da nas zavede, da nas odijeli od dobra, istine i Stvoritelja. Odvojeni od Boga postajemo plijenom grijeha,

pakla i đavla. Tad smo nemoćni i sva nas zla napadnu. Grijeh razara čovjeka i svijet, on čovjeka čini krivim, slabim i izgubljenim, osamljenim u pustinji od 7 milijardi ljudi.

Život na zemlji je poput pustinje u kojoj smo kao Isus kušani i zavedeni na zlo. Smisao života jest oduprijeti se zlu, negativnom govoru i mislima, đavlu i besmislu. Dobrim treba nadvladavati zlo. Bog je sklopio s nama savez da će biti na našoj

strani, Isusa je poslao da se bori s nama, anđele nam dao da pobijedimo. Danas se odlučimo samo za dobro, jer samo tako nam Bog može pomoći.

DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

Bog ti je u trenutku začeca stvorio besmrtnu dušu i tada si postao čovjekom koji misli, govori, stvara, odlučuje. Bog te ljubi. Možeš li mu vjerovati da će ti činiti samo dobro, kao što je to povjerovao Abraham? Bojiš li se ti Boga ili ga ljubiš?

Bog je uvijek na tvojoj strani, on te nikada ne napušta. On te spašava, a ne sudi, izvodi iz pakla a ne tamo baca, ti si mu miljenik.

Boga možeš upoznati iz svega što te okružuje. On ti je dao livade i cvijeće, polja i brda, rijeke i mora, zrak i sunce. Od njega si primio tijelo i dušu. Kamo god pogledaš, Bog je s tobom. Kao trojica apostola na Taboru i ti možeš u svemu oko sebe i u sebi vidjeti i doživjeti Boga. To je kao da ti se otvore oči i prepoznaš da je sve stvorenje znak Božje prisutnosti.

Duh Sveti je duša Crkve, a to znači nas, vjernika. On je u nama i među nama. On će pretvoriti u misi hostiju u Isusovo tijelo i vino u njegovu krv, on je lebdio nad vodama kod stvaranja svijeta, on je utjelovio Isusa u Mariji. On nam je poslan da nas uči, vodi, brani, preobražava u Isusovu sliku.

Duh Sveti po sakramentu sv. Potvrde prebiva u nama, ali u njemu se treba ponovno roditi, a to znači doživjeti preobraženje samoga sebe kao Isus. Ljudi trebaju na našim licima prepoznati taj preobražaj, sjaj, čistoću savjesti, dobrohotnost i praštanje. Danas postanimo prijatelji Duha Svetoga jer on je osoba koja govori, razgovara, pita nas i poučava. Neka nas stalno tako preobražava.

TREĆA KORIZMENA NEDJELJA

Već je treća korizmena nedjelja. Ona nas upozorava da je Crkva Kristovo tijelo, da je on glava Crkve, a kršteni vjernici tijelo. Crkva je novi narod Božji, koji kao svaka država ima svoj ustav. On se odražava u deset Božjih zapovijedi i osobito u Novom zavjetu u novoj zapovijedi: Ljubite jedan drugoga kao što sam ja ljubio vas. Tko to čini on je lojalan član Crkve i kroz njega može nesmetano djelovati Duh Sveti. Da bi Crkva bila izvorno Isusova i spašavala čitav svijet, ona se mora stalno čistiti. Ona mora biti kuća molitve, a ne trgovine, sastanaka, dogovaranja. U njoj treba vladati tišina kako bi vjernici mogli komunicirati s Bogom, razgovarati s njime i čuti Božji glas

u Crkvi. Crkva nije samo ova zgrada, nego svaki vjernik. Tijelo vaše hram je Duha Svetoga, upozorava sv. Pavao. Ta Crkva mora biti čista, sveta i dostojna da Bog u njoj stanuje. Isus čisti naše Crkve tražeći od nas da se kajemo za grijehe, da opraštamo jedni drugima i da činimo ono što nam kaže.

Bog je sebi na zemlji sagradio dom, to je zajednica vjernika koja se sastaje u materijalno izgrađenom domu Božjem, u župnoj crkvi. Boga ljubi onaj tko drži njegove zapovijedi. Isus je postao čovjekom da bi nam pomogao ostvariti njegove zapovijedi, čistiti prostore naše žive, kao i zidane Crkve. Samo Isus zna tko smo, odakle smo i što će s nama biti. Samo on

može opraštati grijehe i čistiti naše Crkve. On je tvoj prijatelj. Danas ga ponesi u svoju obitelj da bi i nju Isus očistio.

ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

Bog bezuvjetno ljubi čovjeka. Ako dopušta muku, progonstvo i bol, onda samo zato da se obrati. Sedamdeset godina su Židovi bili u progonstvu, a onda ih je Bog vratio u njihovu zemlju. Bog se rasplače nad našim patnjama i grijesima. On je ljubav.

Zar može čovjek zaboraviti domovinu, majku, oca, braću i sestre? Zar može ostaviti svoje korijene i svoje srce, a to je sam Bog.

Kad smo s Bogom sve imamo, bez njega gubimo i ono što imamo. Bog je naša sudbina. Bez njega čovjek ne funkcionira, naš mozak ne živi, naša osoba nema kamo. Isus na križu je otkupljenje, spasenje i ozdravljenje čovjeka. Tko je pogledao u zmiju koju je Mojsije objesio na stup u pustinji, ozdravio je od otrova. Isus je liječio svaku bolest i svaku nemoć. Sada želi tebe izliječiti. Važno je da ljubiš istinu, a

ne laž, svjetlo a ne tamu. Budi pravedan, čestit i dobar. To te spaja s Bogom i životom. Zlo te odvaja od tebe, života, Boga, ljudi, uspjeha i budućnosti. Moralnost i dobrota su uvjet našeg sveukupnog zdravlja. To danas i neuroznanstvenici utvrđuju, jer negativne riječi i nemoralan život razaraju mozak i čovjekovu osobnost. Zamoli Isusa da u ovoj sv. misi ozdravi najprije tvoju dušu.

PETA KORIZMENA NEDJELJA

Bog nam je govorio kroz čitanja tekstova Starog i Novog zavjeta. Bog sklapa s nama savez. Savez je ugovor i dogovor s Bogom. Novi savez s Isusom Kristom traži da njegove riječi i zapovijedi usadimo u svoja srca, da to bude naša stvarnost, naše iskustvo, naša nova narav. Bog ti oprašta sve tvoje grijeha, on ti želi biti prijatelj kako bi s radošću prihvatio njegov ugovor ili savez: ti ljubi ljude, a on će ti opraštati grijeha, liječiti tvoju dušu i voditi te svijetlim cestama u život, gdje te čekaju generacije ljudi koji su živjeli ovdje prije tebe. Nauči se slušati čitanje Božje riječi i propovijedi i bit ćeš velik kao Isus. On je riječ koju slušaš i koja u tebi želi postati osoba Isusa Krista. Želiš li vidjeti Isusa, pita nas evanđelje danas. Njega se može vidjeti, čuti i iskusiti jer on je čovjek koji je umro ali je i uskrsnuo i živi tu uz tebe. Kuca na tvoja vrata i želi k tebi. Sakramenti inicijacije su vrata kroz koja želi ući čitavo Presveto trojstvo u tvoj život. U krštenju Otac nebeski te uzima za tvoje dijete, u pričesti se Isus nastanjuje u tebi, a po svetoj Potvrdi Duh Sveti u tebi stvara svoj hram. Kakvo si ti čovječe veličanstveno biće. Stoga obnoviti prva tri sakramenta znači otvoriti vrata srca da čitavo Presveto trojstvo vodi tvoj život. Ti si sudionik božanske naravi i važno je da odrasteš u tom novom životu. Potrebno je umrijeti ograničenim ciljevima i projektima u svijetu a prikopčati se uz Božji projekt. Sklopi savez s Isusom, predaj mu sada svoje grijeha, reci mu da želiš ići za njim kako bi te počastio Otac nebeski.

CVJETNICA

Ova je nedjelja jedinstvena u cijeloj godini: svečani preludij u Isusovu muku. U isto je vrijeme ova nedjelja čekanje i doček Isusa Krista u našem kraju. Palmine grančice u rukama svjedoče o našem oduševljenju prema Isusu Kristu. A procesija s grančicama u rukama slika je kršćanskog života na zemlji.

Izaijin odlomak, kojim počinje svečani proglas blagdana, doslovno je **Muka Gospodina Našega Isusa Krista po Izaiji**. Sedam stotina godina prije Cvjetnice, i Velikog petka, piše Izaija svoju Muku. Usporedite je Mukom bilo kojeg evanđelista, pa ćete vidjeti potpunu podudarnost proroštva i povijesti. S druge pak strane, krenite putem Isusove muke pa otkrivajte sve što je Bog činio i učinio za naše spasenje. Na kraju se ozbiljno upitajte: Smijemo li se mi igrati životom kad je ovako ozbiljnim i trnovitim putem prošao naš Bog?!

Nakon Izaijine Muke, evo nas u Pavlovoj. Prvi dio je doista: **Muka Gospodina Našega Isusa Krista po Pavlu**. Svaka je Pavlova riječ silazak u dubine Isusove

Muke: Krist Isus *sebe oplijeni, uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan ... ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu*. Pavao je s nekoliko glagola opisao muku i smrt Sina Božjega. Svi bismo se morali zaustavljati pred svakom radnjom koju je Pavao spomenuo. Jeka muke kroz koju je Janje Božje prošlo pretvorila se u jedinstvenu proslavu: **Uskrsnuća, Uzvišenja i Imenovanja** Isusa Krista – Sina Božjega i Sina Marijina – koji je stigao do nebeske slave. Treći dio zove i poziva nebesnike, zemnike i podzemnike da ovo ne zaboravljaju.

Evanđelje je uvijek jedna od četiriju Muka – po Mateju, Marku, Luki ili Ivanu. A svaka od njih povijesni je izvještaj onoga što se na Veliki petak dogodilo u Pilatovoj sudnici i na Kalvariji za spasenje svijeta. To je uvijek najsvečaniji trenutak u godini kad se Muka obično pjeva da bi njezina poruka što dulje odzvanjala u kršćanskoj duši. I da svaki kršćanin i kršćanka – slušajući Muku Isusovu – slavi svoje, i svoga naroda, spasenje. (Z. Papac)

Krštenja u obiteljima s brojnom djecom

Na blagdan Sv. Obitelji kršten Leon Borcinger

Na blagdan Sv. Obitelji 30. prosinca biskup Antun Škvorčević u župnoj crkvi Uznesenja BDM u Novoj Bukovici predvodio je euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Leona, peto dijete u obitelji Saše i Marije Borcinger.

Biskup je istaknuo znakovitost krštenja maloga Leona upravo na blagdan Svete Obitelji koji nas snažno podsjeća da je Sin Božji prihvatio i posvetio ljudsku obitelj kao Božju ustanovu u kojoj se i sam rodio i odrastao te nam tako dao snažnu poruku o njezinoj nezamjenjivoj vrijednosti, potrebi njezina poštivanja i zaštite, promicanja i pomaganja. Svima nazočnima čestitao je blagdan Sv. Obitelji, a supružnicima Borcinger uz čestitku za peto dijete uputio je i zahvalu što svojom bračnom ljubavlju i žrtvom obogaćuju našu hrvatsku domovinu. Pozvao je na molitvu za obitelji u našoj domovini, posebno za one s brojnom djecom. U homiliji biskup se na temelju liturgijskih čitanja usredotočio na obitelj te kazao kako ona nije tek neka sociološka stvarnost utemeljena na materijalnim datostima, nego je ustanova Božjeg nauma koja se ostvaruje po uzajamnim osobnim odnosima muža i žene, djece i starijih. Istaknuo je da je ljubav najdublji vez jedne osobe s drugom te da u njoj leži tajna istinskog i uspješnog bračnog i obiteljskog života.

Alen Puljašević kršten u Kaptolu

Na blagdan Prikazanja Gospodinova 2. veljače biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi u Kaptolu koja je slavila svoga drugoga zaštitnika. Za vrijeme slavlja krstio je Alena, peto dijete Ivice i Anđe Puljašević. U pozdravu je kazao kako se spominjemo događaja kad su Marija i Josip donijeli dijete Isusa u Hram da ga četrdeseti dan nakon rođenja prikažu Bogu, a kojega su Šimun i prorokica Ana prepoznali kao Pomazanika i Svjetlo na prosvjetljenje naroda. Biskup je dodao da svijeće upaljene u našim rukama svjedoče kako iznutra vjerom želimo biti žarki za Isusa Krista, ali da one ujedno predstavljaju i njega živoga, pobjednika nad smrću. Zaključio je riječima: „Molimo danas za naše obitelji da budu žarišta života, da u njima pobjeđuje ljubav. Molimo i za našu mladež da nikad ne izgubi svoju povezanost s Bogom.“ Nakon euharistijskog slavlja biskup se zadržao u razgovoru s obitelji Puljašević uručivši im dar biskupije.

Biskup krstio šesto dijete u obitelji Đurić

Na blagdan Isusova krštenja 8. siječnja biskup Antun Škvorčević u župnoj crkvi u Cerniku predvodio je euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Martina, šesto dijete u obitelji Stjepana i Anice Đurić, te Matka, drugo dijete Davora i Suzane Mihanović.

Biskup je u pozdravu podsjetio na blagdan Isusova krštenja kojim završava liturgijsko božićno vrijeme te je istaknuo kako je radostan što se slavlju otajstva Isusova krštenja pridružuju i novorođena djeca svojim krštenjem. Zahvalio je roditeljima na dostojanstvu koje su očitovali suradnjom s Bogom života i prihvaćanjem brojne djece obogatili svoj obiteljski život, Crkvu i domovinu. Čestitao je što je njihova ljubav na taj način postala hrvatski izazov kako se najbolje ulaže svoj život, ispunja smislom svoje postojanje i služi budućnosti. Dodao je da u Hrvatskoj još nije dovoljno snažna svijest o važnosti ljudskog života i njegova početka te da se i s prijedlogom promjena zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji na svoj način zamućuje izvor ljudskog postojanja i začeti život izlaže manipuliranju. Kazao je da civilizacija koja ne poštuje ljudski život od njegova začeca do prirodne smrti nema budućnosti i da se trebamo moliti i djelovati kako bi pobijedio život u Hrvatskoj.

U Kuzmici kršteno sedmo dijete obitelji Maurus

U župnoj crkvi u Kuzmici 29. siječnja biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Frana, sedmo dijete Davora i Ankice Maurus, te Petra, drugo dijete Ive i Katarine Džalto. Biskup je u uvodnoj riječi istaknuo koliko je velik događaj rođenje jednog čovjeka i dostojanstvo onih koji služe životu te je čestitao roditeljima maloga Frana što su ga kao sedmo dijete prihvatili na ovaj svijet i u obitelj.

Biskup se u homiliji među ostalim osvrnuo na današnje stanje u Hrvatskoj i na opasnost da prezremo Božju riječ i slijedimo one koji nerijetko podilaze čovjeku u njegovoj sebičnosti, ne vode putem istinskih vrijednosti, slobode i dostojanstva i ne otvaraju budućnost. Upozorio je kako to ima teške posljedice na život u Hrvatskoj, gdje je više umiranja nego rađanja te je pohvalio supružnike Maurus što su radije poslušali Božju riječ života i nisu se svrstali na stranu kulture smrti. Pozvao je nazočne da slušaju svaku ljudsku riječ i mudro provjeravaju koliko je ona u skladu s Božjom riječju te je samo kao takvu prihvaćaju i slijede.

Kršten Nikola, sedmo dijete obitelji Jolić

U predvečerje blagdana Gospodinova prikazanja 1. veljače i u pripravi za Dan života biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi sv. Luke Evanđelista u Novskoj i krstio Nikolu, sedmo dijete u obitelji Zvonka i Finke Jolić.

Biskup je u pozdravu kazao da je među mnogim ljudskim odnosima najdalekosežnija bračna ljubav muškarca i žene koja u suradnji s Bogom daruje život novom ljudskom biću. A kad ona urodi sedmim djetetom, rekao je da je to razlog velike radosti koju je došao podijeliti u Novskoj s roditeljima maloga Nikole te sa svima koji vole život. Zahvalio je supružnicima Jolić za svjedočanstvo žrtve i ljubavi, čestitao na životvornom bračnom zajedništvu i povjerio njihovu obitelj, posebno malog Nikolu Isusovoj ljubavi jačoj od smrti. Podsjetio je da je u našoj javnosti još uvijek nedovoljno prisutna svijest o novorođenom djetetu kao najvećem događaju u životu jedne obitelji i naroda po kojem se otvara budućnost koju gradi Bog zajedno s čovjekom. Potaknuo je nazočne Novljane da zahvale Bogu što im je u obitelji Jolić dao snažan znak nade u njihovu gradnju te da promiču istinu kako je nakon Boga čovjek najveće dobro.

U Feričancima krštena Lara Kljajić

U župi Duha Svetoga u Feričancima biskup Antun Škvorčević predvodio je 12. veljače euharistijsko slavlje i krstio Laru, peto dijete u obitelji Mate i Mirjane Kljajić. Biskup je kazao kako se probio kroz snježnu Krndiju da bi podijelio radost i toplinu obitelji Kljajić zbog njihova petog djeteta. Izrazio je poštovanje, zahvalnost i čestitku hrabroj obitelji istaknuvši da je njezino peto dijete veliki dar Božji, događaj kojemu treba dati veliku pozornost jer u ni jednom drugom nije prisutna hrvatska budućnost kao u novome čovjeku. Pozvao je feričanačke vjernike da poštuju obitelji s brojnom djecom, njihovu opredijeljenost za život, ljubav i žrtvu. U homiliji biskup je vjernike potaknuo na divljenje pred činjenicom vlastitog života i petog djeteta obitelji Kljajić. Podsjetio je kako veliki dar života ostvarujemo u prolaznosti, označenosti zlom, bolešću i smrću te dodao kako nam i današnja biblijska čitanja svjedoče da u tom stanju nismo prepušteni samima sebi, nego smo u središtu Božjeg zanimanja i djelovanja. Nakon slavlja biskup se susreo s obitelji Kljajić u župnom stanu te se zadržao s njom u razgovoru i uručio darove.

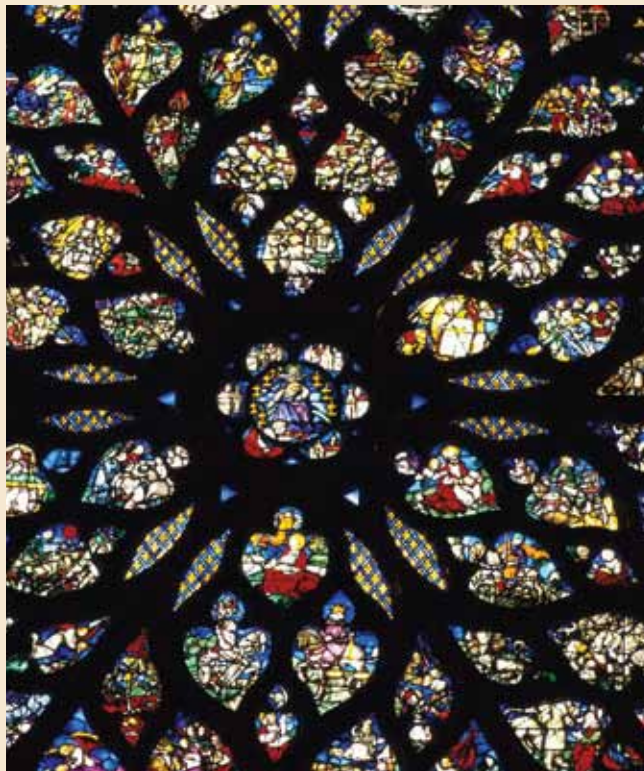

Korizmeno promišljanje Pavla Primorca

Postojanost u vjernosti daje nam Bog nade

Ako se u svojem životu uistinu smatramo kršćanima i ako se priznajemo Isusovim učenicima, znači da ga se nikada ne smijemo odreći. Ime „Isus“ uvijek i svagda mora nam biti na prvom mjestu. I sam sveti nauk sadržan u Bibliji svjedoči nam o primjerima vjernosti učenika Isusu Kristu. Jest, *Biblija* nam govori i o slabostima tih istih učenika, ali uvijek nam na kraju ostaje vjernost, ljubav i postojanost kao dar. A postojanost se postiže onda kada svoju dušu sjedinimo s Isusom i kada od toga imena, prožetoga božanskom snagom primamo ljubav i mir koji će nas održati u vjernosti. Biti Isusov učenik nešto je uzvišeno. Jest da nam ono nagoviješta i stanovite probleme, križeve, poteškoće, ali to nije ništa u usporedbi s duhovnom radosti koju ćemo dobiti ako budemo uistinu postojani i vjerni Bogu. U postojanosti i vjernosti Bogu moramo se svagda vježbati, a u toj vježbi pomaže nam Crkva kao Isusov misterij. Ona to pomaže Božjom riječju, sakramentima kao sredstvima spasenja, ali na osobit način kroz liturgijska vremena. Pred nama se nalazi korizmeno vrijeme – vrijeme od četrdeset dana priprave za svetkovinu Uskrsa. Korizma nas želi uvesti u dublju intimnost s Isusom, želi nas pročistiti, želi nam reći da u kušnjama, poteškoćama, mukama i problemima koji su prisutni u našem životu nismo sami jer nas ništa ne može rastaviti od ljubavi Kristove ako smo mu vjerni. I u Kristovu imenu je pobjeda. Što trebamo kao kršćani činiti kako bismo bili vjerni Isusu? Što nam je činiti kada smo u kušnji i kada ponekad nismo sigurni što Bog očekuje od nas? To nam vrlo jasno govori

korizma i korizmeno vrijeme. Bitno je zapiti Bogu kroz djelovanja koja ulijevaju u nas milosrđe i otvaraju nas djelovanju Božjega milosrđa – post, molitva i djela ljubavi. A žarišna točka u postu, molitvi i djelima ljubavi jest *Biblija* kao pisana Božja riječ koja ima pravu snagu i ulogu u našem preobražaju i duhovnoj promjeni. U našem svakodnevnom duhovnom životu često nam je teško naći način kako moliti i kako postići onaj unutarnji mir koji nam je potreban. Mnogo puta nam je teško ostati vjernima onim obećanjima i odricanjima koje smo obećali Bogu u korizmenom vremenu. A tu postojanost u vjernosti daje nam Bog nade koji nam progovara kroz *Sveto pismo* – živu Riječ. *Biblija* je kao ogledalo. Kao što se pogledamo u nj i vidimo kakvi smo te pokušavamo urediti svoje tijelo, tako nam je pisana Riječ duhovno ogledalo. Ona nam sasvim jasno i snažno oblikuje savjest, ona nas izgrađuje do one ispravne duhovne mjere, ona nam daje snagu i nagradu postojanosti i upute kako i na koji način moramo mijenjati svoj život. Pa eto, ako nam se dogodi da u korizmi ne znamo kako i na koji način provoditi ono na što nas korizma obvezuje i poziva – post, molitvu i milosrđe, eto nam *Biblije*, eto nam ljubavi Božje, eto nam Riječi koja nas izgrađuje i pomaže da budemo istinski i vjerni Kristovi učenici. Više nego ikada, baš u ovom vremenu koje je pred nama, potrebno nam je iznova otkriti sebe kakvi smo mi u dubini vlastite duše. Čitajući *Bibliju* učimo njegovati ljubav i prema drugim sakramentima, posebice prema ispovijedi i euharistiji. Svi ti sakramenti nas izgrađuju i daju nam unutarnju snagu u našem kršćanskom djelovanju

i apostolatu. Svi su kršćani pozvani na apostolat. Korizma je nova prilika za dublje razmišljanje o vlastitoj vjeri. Ona je poticaj, ali ne treba rad na sebi prekinuti završetkom korizme, nego sve to treba prodahnuti na čitav kršćanski život. Post kao rad na sebi i rad na kroćenju svojih negativnih želja, molitva kao približavanje Bogu i djela ljubavi i milosrđa kao rast u ljubavi prema bližnjemu načini su djelovanja. A žarišna točka jest *Biblija*. Ako ove korizme *Sveto pismo* odaberemo kao knjigu koja nas izgrađuje i u kojoj nalazimo nadahnuće za svoj unutarnji život, zasigurno ne ćemo pogriješiti i korizma će nam biti duhovno plodna.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega • GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević • UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić • LEKTOR: Marina Čubrić • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak
TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047 • ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega • Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Unatoč velikom siromaštvu oni su radosni i sretni

Piše: Ljiljana Marić

Đurdica Lucić, tridesetogodišnja djevojka iz Zagrađa, župa Buk, nedavno se vratila iz Benina, jedne od najsiromašnijih afričkih država. Tamo je provela 70 dana volontirajući s redovnicama iz Družbe Marijine sestre od čudotvorne medaljice. One u dalekom Beninu vode sirotišta, škole i zdravstvene ustanove. Đurdica je s još pet curica prošle godine postala kuma maloj Bernadeti iz Benina tako što su joj plaćali školovanje. Jedna školska godina stoji 100 eura. Slušajući i čitajući kako tamo ljudi žive u velikom siromaštvu, odlučila je i sama otići i pomoći. Kada su čuli da odlazi, mnogi su po njoj poslali svoji novčani ili nekakav drugi dar.

– Tamo se djeca raduju jednom jedinom bombonu. Najviše traže slatkiše jer si oni to ne mogu priuštiti. Tamo se meso jede samo za velike blagdane. Kada sam došla u jednu obitelj, imala sam samo još jedan bombon. Njega je prvo uzeo jedan dječak i malo ga je cuclo, a onda ga je dao svom mlađem bratu. Nakon što ga je on malo pocuclo, opet ga je vratio svome bratu – priča Đurdica posebno potresena sudbinom djece koja od najranijih nogu umjesto igre rade. U školu neki polaze već i s četiri godine jer tako će je prije završiti, a osim toga u školi dobiju jedan obrok što je za obitelj jako važno.

Za boravka u Beninu susrela je i svoje kumče Bernadetu čije ju je siromaštvo posebno taknulo. Ona živi s obitelji svoje sestre u kućici od blata koja je veličine četiri s četiri metra. – U kućici je samo jedan krevet na kojem je malo odjeće. Pokraj kreveta je jedna vrećica s još malo odjeće. Tu je još mala klupčica, plastična kanta, malo posudica, i to je sve. A obitelj ima osam članova. Jednostavno nisam mogla vjerovati kako

moгу svi spavati na jednom krevetu – kaže Đurdica koja sada želi pomoći ovoj obitelji da im se izgradi jedna skromna kućica od dvije prostorije. Unatoč tome tamo su, dodaje svi sretni i veseli. Posebno su dirljiva njihova misna slavlja koja traju najmanje dva sata, a na kojima se mnogo pleše i pjeva. U njima svi sudjeluju, od najmanje djece na majčinim prsima pa sve do djedova i baka.

Iako joj je bio problem što ne zna njihov jezik, kaže da se s njima sporazumjela i to na najljepšem i najrazumljivijem jeziku – jeziku ljubavi.

ANA ŠIMUNOVIĆ IZ TISOVCA GODINAMA ZAPISVALA STARE SVETE PJESME »Hvaljen Isus i Marija, naša Majka najmilija...«

Piše i snimila: Višnja Mikić

Vjerojatno je prirodno kad čovjek uđe u neke zrele godine, sjetiti se povremeno mladosti i onoga što se iz tog životnog razdoblja najviše pamti. Za Anu Šimunović iz Tisovca, filijale staropetrovosselske župe, to su sjećanja na davne tijelovske procesije i lijepe stare, već pomalo zaboravljene marijanske pjesme. Ana ima 86 godina, dvije kćeri, petero unučadi, sedmero prauučadi. Svi je posjećuju i pomažu joj. U skladu s godinama ona

svakodnevno obavlja one poslove koje može, a veći dio dana provodi u molitvi i pjevanju pobožnih pjesama.

– Dok sam bila mlada, puno sam hodočastila u Marijina svetišta, i to u vrijeme kad se nije ovako često organiziralo hodočašće autobusima. Ja sam znala po tri-četiri puta presjedati na željezničkim postajama, puno pješačiti, ali sve je bilo dobro i teklo je uz Gospine pjesme. Tada nije bilo ni telefona, kamoli mobitela. Nije bilo mogućnosti javiti se kući. Puno puta bili su zabrinuti gdje sam i kako ću putovati, ali Marija će, kad

joj se čovjek preda, najbolje „sastaviti vozni red“ i brinuti o svojima – kaže baka Ana.

Na njezinu kuhinjskom stolu samo su molitvenici i istrošene bilježnice u koje je ona običnom olovkom zapisivala stihove starih „svetih“ pjesama. Tu su mjesto naše brojne pjesme Gospi Lurdske, kao „Hvaljen Isus i Marija, naša Majka najmilija“. Rado Ana zapjeva i staru pjesmu „Ja sam sirota, nevoljan stvor, al' imam dobru Majčicu gor“, pa onda „U nebeskom slavnom dvoru zlatna kapija, nju otvara i zatvara Djeva Marija“.

– Nikada ne ću zaboraviti davne tijelovske procesije. Kad sam ja bila mlada, procesije su kretale iz svih sela koja su pripadala staropetrovosselskoj župi. Nosili smo barjake, kipove ili slike Srca Isusova, pjevali cijelim putem. Nije nam smetala vrućina, bili smo radosni. A onda, uz župnu crkvu našeg sv. Antuna, pa kroz mjesto, razvila bi se prekrasna velika procesija, u kojoj je svećenik nosio Presveto, a mi smo pjevali iz srca „zlatnu krunicu“. Rado smo pjevali u svibnju i krunicu Gospi. Svako desetici prethodili su prekrasni stihovi.

Baka Ana rodila se u Tisovcu, tu se udala i dočekala lijepe godine. Život joj nije bio lak, ali zahvalna je za svaki trenutak i za zvonki glas kojim se uključivala u različite crkvene svečanosti u svom selu i na hodočašćima. Kad je jednoj kćeri trebalo čuvati djecu u Njemačkoj, Ana je to činila radosno, a nedjeljom i blagdanom pjevala je i tamo u crkvenom zboru na misama za Hrvate.